Iulian Tănase

Abisa

Coperta: Sasha Vlad

© Iulian Tănase
© Locul Tare, 2007

ISBN 973-XXXXXXXX

Iulian Tănase

Abisa

OCUL TARE
2007

„Visul este o a doua viață. Primele momente ale somnului sînt imaginea morții.“
Gérard de Nerval

„Dacă prin lucrurile vizibile sînt contemplate cele invizibile, cu atît mai mult sînt aprofundate lucrurile vizibile prin cele invizibile…“
Maxim Mărturisitorul

„Ofer această carte celor care au pus credința lor în vise, ca în singurele realități.“
Edgar Allan Poe

Ondinnonk

Stimate Somn,

Vreau să îţi spun cîteva lucruri despre cum văd visul indienii huroni, pe care le-am aflat dintr-un eseu scris de Anthony F.C. Wallace şi intitulat „Dreams and the wishes of the soul: a type of psychoanalytic theory among the seventeenth century Iroquois“, publicat în anul 1958, în *The American Anthropologist.* De neam irochez, huronii cred că visul este limbajul

dorinţelor neîmplinite. Indienii huroni numesc „ondinnonk“ dorinţele secrete ale sufletului, pe care starea de veghe fie le ignoră, fie pur şi simplu nu le poate percepe. „Ondinnonk“ apar în timpul călătoriilor pe care le face sufletul în timp ce corpul doarme de parcă ar muri. După indienii huroni, CINE NU RESPECTĂ CEEA CE DICTEAZĂ VISELE SE FACE VINOVAT DE O GRAVĂ CRIMĂ. Visele comandă, stimate Somn, huronii asta cred, şi, DACĂ VISĂTORUL NU ÎNDEPLINEŞTE ORDINELE, SUFLETUL SE SUPĂRĂ ŞI ÎMBOLNĂVEŞTE TRUPUL SAU ÎL UCIDE.

Cu sîngele pus la rece,
Palev Iona

Muzica este comestibilă

Palev şi Abisa stau la o masă. E un întuneric încăpător. Miroase a lumînări otrăvitoare. O ciupercă uriaşă, îmbrăcată în rochie de mireasă, cîntă o polcă extravagant de comestibilă.

– Eşti singurul bărbat pentru care mi-aş da viaţa, îi spune Abisa.

– Borbro, îi răspunde Palev.

Ciuperca festivă schimbă repertoriul din mers. Întunericul se contractă şi se ascunde

în scrumiera care valsează pe masă.

– ÎNTR-O NOAPTE VOI ÎNCEPE SĂ TE VISEZ, ŞI NU MĂ VOI MAI OPRI, spune Abisa.

– Burcep, îi răspunde Palev.

Un necrofilolog în toată regula

Palev Iona are o vîrstă complicată. El este bun prieten cu Somnul. Privit de sus, Palev pare un om tînăr. Are o iubită, Otra Bruja, oarecum inexistentă, oarecum poetă, pe care o adoră. A scris şi Palev cîteva cărţi de poezie, pe care le-a publicat sub pseudonim. Palev este pasionat de limbile moarte şi necunoscute. Nu o dată a spus despre el că este un necrofilolog în toată regula. La vîrsta de 30 de ani, pentru că se

simţea foarte singur, Palev a descoperit o limbă, loidh, şi o ţară, Lodhi, unde se refugiază ori de cîte ori simte că în jurul lui oamenii vorbesc altceva decît ar putea el înţelege. „Borbro“ este cel mai complicat cuvînt al limbii loidh, însă nu pronunţia lui este dificilă, ci lupta fizică pe care o duce Palev cu acest cuvînt, cu acest cuvînt care seamănă mai degrabă cu un cuţit. Nu este lipsit de interes că, în limba loidh, „TIMPUL“ ESTE FEMININ LA PREZENT, MASCULIN LA TRECUT ŞI NEUTRU LA VIITOR. Înainte de a o recunoaşte pe Otra Bruja, înainte de a înţelege că Otra Bruja este iubita predestinată pe care, ca un disperat, o căuta, scotocind prin uterele a tot felul de femei care ar fi putut-o aduce la viaţă, Palev a avut o relaţie stranie cu Abisa. Vreme de cîţiva ani, la anumite intervale de timp, întîmplătoare sau nu, Abisa l-a visat. Visîndu-l pe Palev, Abisa a atins, în cel mai înalt grad, *starea de Burcep.* Mai întîi a fost Milarepa, însă, în cele din urmă, Abisa a fost aceea care l-a făcut pe Palev să înţeleagă că LUMEA A FOST CREATĂ DE O FEMEIE.

E bine să te naşti la timp

Abiscruda şi Altiulius s-au născut într-o noapte. Abisa visa. Palev vorbea cu Somnul. Pisica Halucinogenă dansa pe o sîrmă întinsă între doi copaci lipsiţi de apărare. CÎND S-AU NĂSCUT, ABISCRUDA ŞI ALTIULIUS AVEAU 3 ANI.

Cum zicea şi Heraclit, visele ne imprimă personalitate

Stimate Somn,

Îţi aminteşti, poate, ce spunea prietenul nostru Heraclit: „Pentru ce, în vis, fiecare îşi are universul său, în vreme ce, în stare de veghe, toţi oamenii au un univers comun?“. Să nu mi-o iei în nume de rău, bunul meu Somn, dacă îţi voi spune că Heraclit vorbea, de fapt, despre funcţionarea reală a gîndirii, despre gîndirea care,

în vis, devine liberă de orice constrîngeri şi convenţii aflate la mîna modei sau la mîna contrariului modei, ceea ce, în definitiv, este exact acelaşi lucru. ÎN STAREA DE VIS, GÎNDIREA NU CUNOAŞTE POLITEŢEA ŞI DEFERENŢA, ci impoliteţea cea mai puţin amabilă şi diferenţa cea mai indiferentă. În starea de vis, gîndirea este egală cu ea însăşi, numai în această stare ea funcţionează după cu totul alte reguli decît cele ale conştientului politicos. În starea de vis, hazardul obiectiv este foarte subiectiv şi fiecare om este altceva. Visele ne imprimă personalitate şi identitate, ele ne fac cu adevărat reali. În starea de vis, liberele asociaţii se produc cu viteza luminii stinse – stinse de o mînă inconştientă, criminală şi pe deplin favorabilă. În starea de veghe, însă, oamenii sînt obiectivi, raţionali, inteligenţi şi cam cretini, şi seamănă uimitor de bine unii cu alţii. Aşadar, să visăm, stimate Somn, să visăm, căci CINE NU VISEAZĂ NU ÎNŢELEGE NIMIC DIN PROPRIA-I MOARTE.

Cu somnolenţă criminală,
Palev Iona

E cumplit să visez că nu te mai pot visa

Dragă Palev,

Am visat că nu te mai pot visa. Am avut un coşmar noaptea trecută, în care cineva „de sus“ ne spunea că nu ne mai putem visa unul pe celălalt şi, mai ales, eu pe tine. Era ca o pedeapsă pentru mine, pentru tot ce ţi-am făcut. Mi s-a spus că putem avea orice fel de

legătură, numai asta nu. PEDEAPSA ERA CĂ NU TE VOI MAI VISA NICIODATĂ. Eram foarte panicată şi agitată, am început să plîng şi să spun că renunţ la orice altceva, numai la asta nu, eram de-a dreptul disperată, şi tu îmi spuneai să fiu liniştită, că o să îmi împrumuţi tu nişte fragmente din visele tale, fără să ştie EI, că vom găsi noi o cale de a ne visa fără să fim prinşi, vom găsi noi o cale de a le adormi LOR vigilenţa, căci tu mai fuseseşi pedepsit pentru lucrurile interzise pe care le-ai făcut şi, de fiecare dată, ai reuşit să scapi. Cum să nu te mai visez?

Cu legume onirice în mîini,
Abisa

Atenţie, se visează!

Stimate Somn,

Tocmai m-am trezit, mi-am făcut o cafea, am stropit-o cu puţin whisky, i-am dat să bea nişte lapte, mi-am aprins o ţigară şi aşa mai departe. Îmi plac mult dimineţile, stimate Somn, eu m-am născut dimineaţa şi, cînd e foarte linişte, mai aud uneori strigătele femeii aceleia tinere şi foarte frumoase care mi-au însoţit naşterea. Am visat mult azi-noapte, dragă Somnule, a fost o

călătorie lungă şi bogată, cu multe întîmplări, una dintre ele fiind de departe cea mai tulburătoare, fiindcă în această secvenţă m-am întîlnit din nou cu mine. Ajuns în acest punct, visul a simţit nevoia să continue în alte locuri şi cu alte chipuri, ştiam că trebuie să mă trezesc pentru a transcrie ceea ce tocmai visasem, dar nu puteam, aşa că am reluat acel vis din care nu puteau lipsi cheile, discurile de vinil, o femeie îmbrăcată în negru şi, mai ales, acel profesor cu şapcă pe cap. După ce am încheiat de visat şi reluarea întîmplării, am vrut din nou să mă trezesc pentru a nu pierde visul, dar voinţa îmi era paralizată de acel amestec dintre starea de veghe şi starea de vis. OCHII MEI GONEAU ÎN SPATELE PLEOAPELOR, STĂRILE REM ÎŞI CEREAU DREPTUL LA O VIAŢĂ DE NOAPTE CORECTĂ, şi eu nu puteam să mă împotrivesc, stimate Somn, căci nu te poţi lupta cu propriile tale vise. S-a întîmplat apoi că, după alte secvenţe, visul iniţial, acela cu cheile şi profesorul, a revenit, şi aşa se face că, noaptea trecută, am visat de trei ori acelaşi lucru. Da, stimate Somn, cînd m-am trezit, am transcris visul, nu pierdusem decît foarte puţin din el, ţi-l voi povesti cu prima ocazie.

Cu braţe descuiate,
Palev Iona

Cu Dumnezeu te joci sau nu te joci

Abiscruda şi Altiulius aşteaptă să li se nască părinţii.

– Hai să ne jucăm de-a Dumnezeu, zice Altiulius.

– De-a Dumnezeu singur? Nu, nu aşa, mai bine să ne jucăm de-a Dumnezeu şi Bărbatul, zice Abiscruda.

– Eu vreau să fiu Bărbatul!

– Bine, Altiulius, atunci eu o să fiu Dumnezeu.

– Şi acum ce facem?

– Închidem ochii şi aşteptăm. Pînă la urmă, tot se vor naşte.

Facerea lumii (I)

Godlem

La început a fost Femeia, şi Cuvîntul ei era Şoaptă, şi Şoapta Femeii se plimba deasupra apelor, şi acesta era Începutul. Dumnezeu nu exista şi Femeia a înţeles că, fără Dumnezeu, nimic nu e posibil. Godlem este numele de la începuturi al lui Dumnezeu şi ea, Femeia, a fost aceea care

L-a creat din pămînt alb şi roşu. Din mîinile ei adînc îngropate în pămîntul acela fantomatic s-a născut Godlem care, în scurt timp, a crescut şi a tot crescut pînă a ajuns să aibă chipul şi asemănarea ei. Şi Femeia a zis: „Nu este bine ca Dumnezeu să fie singur, am să-i fac un ajutor potrivit pentru el“. Şi Femeia l-a făcut pe Bărbat dintr-un dinte de sus al lui Dumnezeu, căci DUMNEZEU AVEA NEVOIE DE UN TOVARĂŞ DE JOACĂ ŞI ACESTA NUMAI BĂRBATUL PUTEA FI.

Nu noi facem jocurile

Dragă Palev,

Am visat un lucru care, dacă n-ar fi îngrozitor, ar fi foarte frumos. Să zicem că este un vis îngrozitor de frumos, ceva ca o furtună teribilă, hipnotizantă, de la care nu îţi poţi lua ochii nicicum, sau ca un dans seismic adevărat, ale cărui mişcări sînt şi ale tale. Ultima oară cînd ne-am văzut am ezitat să ţi-l povestesc. Deşi voiam să ştii întreg adevărul, mi-a fost frică să îţi povestesc acest vis, care nu seamănă deloc cu ce-

lelalte. Aş vrea să ştii că pentru mine urmează o perioadă foarte grea şi nu cred că voi mai avea puterea să visez, aşa că mai bine îţi transcriu şi acest vis, mai ales că ar putea fi ultimul. Era un joc făcut de cineva, pentru noi doi, un joc pe care nu ni-l doream deloc, însă acolo, în acel loc, dorinţele noastre nu aveau nici o importanţă. Trebuia ca tu să faci în aşa fel încît să mă pierzi, ca să demonstrezi că, dincolo de tot ce simţim şi de tot ce se întîmplă, tu poţi, de fapt, să mă pierzi pentru totdeauna. Am început să jucăm, fără ca vreunul dintre noi să îşi dorească un asemenea joc. Regulile fuseseră stabilite deja şi, deşi noi ezitam să respectăm regulile în totalitate, jocul începuse şi trebuia să aibă şi un sfîrşit. EU ERAM DISPERATĂ, MĂ DESFIGURAM, ÎMI DESPRINDEAM CHIPUL DE PE FAŢĂ, era groaznic, dar nu aveam ce să fac, nu aveam nici o putere asupra aceluia care făcuse jocul. Însă tu – tu jucai impecabil. În acest vis, jocul nu s-a terminat nicicum, atît doar că m-am trezit foarte speriată. Sînt sigură că jocul acesta va continua, fie în vis, fie în altă parte, mult mai aproape, pînă cînd se va încheia, cine ştie cum. Mi-e foarte teamă că acest joc s-ar putea întîmpla în realitate, în această realitate în care, momentan, ne aflăm.

Fără antecedente hipice,
Abisa

Îţi trebuie multe chei pentru a ajunge la tine

Stimate Somn,

E timpul să afli visul întreit din noaptea aceea generoasă, despre care ţi-am spus cîte ceva. Se făcea că mă aflu pe un coridor lung. Părea să fie o instituţie, ceva de genul ăsta. Mă opresc în faţa unei uşi, deasupra uşii se află o haină prin buzunarele căreia caut ceva. Găsesc o legătură de chei, descui uşa şi intru într-o încăpere despre care ştiu

că îi aparţine unui profesor, dar al cărui nume nu-l ştiu. În încăpere se află, împrăştiate peste tot, discuri de vinil, învelite în coperte frumoase, de diferite culori. Îmi trec mîinile peste discuri şi, fericit, părăsesc încăperea. Încui uşa, pun legătura de chei într-unul din buzunarele hainei de deasupra uşii. În acel moment, observ că sînt privit de o femeie îmbrăcată în negru, brunetă, cu părul scurt, mă priveşte mustrător şi înţeleg că am făcut ceva rău folosindu-mă de acele chei. Femeia îmi întoarce spatele şi se grăbeşte spre ieşirea din acel coridor care, acum, este plin de oameni. O văd cum se îndepărtează, o urmăresc o vreme cu privirea, apoi o pierd definitiv. Am mustrări de conştiinţă, pesemne că am făcut un păcat intrînd în acea încăpere plină cu discuri de vinil, la atingerea cărora am simţit o aşa de mare fericire. Părăsesc coridorul, dar a doua zi revin, mă opresc în faţa aceleiaşi uşi care se deschide larg şi, în prag, mă întîmpină, zîmbitor, Profesorul. Este foarte tînăr, părul negru, ondulat, îi iese pe sub şapca pe care o ţine pe cap. E foarte bucuros să mă vadă şi nu înţeleg de ce. Sînt invitat înăuntru, PROFESORUL ÎMI VORBEŞTE DESPRE FERICIREA CARE ÎNCAPE ÎNTR-O CHEIE, DESPRE DISCURILE DE VINIL ÎN

ŞANŢURILE CĂRORA ÎNCAPE TOATĂ VIAŢA NOASTRĂ, este foarte bucuros să mă vadă, stimate Somn, ţi-am mai spus asta, şi, cînd îl privesc mai bine, înţeleg şi de ce: Profesorul acela, stimate Somn, eram chiar eu.

Cu gloanţe de ceaţă
alergîndu-mi prin piept,
Palev Iona

Pisica Halucinogenă ştie ce spune

Abisa visează ca şi cum de aceste vise ar depinde însăşi viaţa ei. Înotînd în burta Peştelui Generos, Abiscruda şi Altiulius se joacă de-a Soarele şi Luna, ei asta fac.

– Noi de ce nu visăm niciodată?, întreabă Altiulius.

– Poate că visăm, dar nu ştim că visăm, răspunde Abiscruda.

Somnul intră în burta Peştelui Generos, ţinînd în braţe Pisica Halucinogenă.

– Veniţi, le spune Somnul celor doi copii, veniţi, vă învăţ eu să visaţi. VISATUL SE ÎNVAŢĂ ŞI EL. În cîteva săptămîni o să visaţi la perfecţie, o să vedeţi voi…

Pisica Halucinogenă deschide un ochi şi le spune copiilor:

– Abiscruda, Altiulius, vă garantez eu că SOMNUL SPUNE ADEVĂRUL. EU DE LA EL AM ÎNVĂŢAT SĂ VISEZ.

După cîteva clipe de tăcere, Peştele Generos le spune celor dinăuntru:

– Să nu uităm, totuşi, că Soarele şi Luna se unesc pentru a-l naşte, încă o dată, pe Dumnezeu.

Nu poţi visa dacă nu mori

Stimate Somn,

Cel ce, noapte de noapte, poate să doarmă, şi doarme, de 365-366 de ori pe an este mort. Visul – şi nimic altceva – este salvarea celui ce moare, VISUL ESTE DOVADA CĂ, MORŢI FIIND, VOM REVENI CURÎND LA VIAŢĂ. În somn ne acomodăm cel mai bine cu moartea, în somn exersăm noi starea aceea pe care am mai încercat-o, poate, pe vremea cînd alergam, bezmetici şi

nenăscuţi, pe vastele domenii intrauterine, în interiorul carnal al acelei libertăţi maternale de dinainte de început. MORŢII VISEAZĂ ŞI EI, STIMATE SOMN, VISEAZĂ ŞI EI.

Cu spaime atemporale,
Palev Iona

În cele din umbră

Abiscruda stă de vorbă cu Sîngele, care e tovarăşul ei de joacă de dincoace. Se simte cît se poate de fericită pentru că pe Altiulius l-a apucat sughiţul. CÎND STAI DE VORBĂ CU PROPRIUL SÎNGE SAU CÎND SUGHIŢI, CORPUL TĂU CREŞTE. Abiscruda şi Altiulius vorbesc, sughiţă şi cresc. Abiscruda îi spune Sîngelui:

– Uită-te la umbra lui Altiulius, a început să crească.

Altiulius îi spune Sughiţului:

– Uită-te la umbra Abiscrudei, a început să sîngereze.

Copilul care locuia într-un clopot

Stimate Somn,

Trebuie să îţi spun că, în timp ce tu citeşti aceste rînduri, eu mă aflu alături de o femeie tînără, foarte frumoasă. Intrăm împreună într-o curte, în faţa casei se află un clopot de sticlă. FEMEIA SE APROPIE DE CLOPOT, ÎL RIDICĂ ŞI SCOATE DINĂUNTRU UN COPIL. Ne aşezăm toţi trei la o masă din curte şi începem să vorbim. Sînt foarte surprins că acest copil, care este al ei, are doar

doi ani. Trebuie să îţi spun că m-am gîndit de multe ori că visele pe care nu putem să le uităm devin un fel de amintiri ale noastre.

Cu memoria predispusă la uitare,
Palev Iona

Copilul fără nume

Dragă Palev,

Te-am visat din nou. Aveai un copil cu care ai venit la mine, mi-ai spus că este al nostru. De aici a început o mare ceartă, în care eu îţi spuneam că nu vreau să am nici un copil şi că e imposibil ca noi doi să fi făcut acel copil fără ca măcar eu, care sînt femeie, să îmi dau seama. Tu îmi explicai că, dacă tu ai un

copil, nu poate fi decît al nostru, pentru că nu există altcineva care să îl poată iubi aşa cum l-aş iubi eu, drept pentru care e limpede că eu sînt mama lui. Mai mult, dacă am visat mai demult că ne jucam cu Abiscruda şi Altiulius, e limpede că acest copil este unul dintre ei, pentru că FIECARE VIS ESTE, DE FAPT, O PARTE DIN REALUL VIITOR. Copilul semăna foarte tare cu noi, dar nu ştiam dacă e fată sau băiat. După ce am terminat cu cearta, ai început să îmi explici cîte responsabilităţi am eu acum cu acest copil, că tu nu ai cum să mă ajuţi, pentru că ai de scris, lucrezi, şi să fac bine să am grijă de el, fiindcă este al nostru. Apoi te-ai mutat la mine (unde casa era goală, nu ştiu de ce) şi am rămas acolo toţi trei.

Cufundată în starea de verde,
Abisa

Dezacordurile tacite ale Pisicii Halucinogene

Pisica Halucinogenă este nefumătoare, lucru obişnuit pentru pisicile de vîrsta ei. Ori de cîte ori Palev îşi aprinde o ţigară, Pisica Halucinogenă îl dezaprobă vehement şi devine foarte serioasă.

O reîntîlnire tîrzie cu Gellu Naum

Stimate Somn,

E un spectacol straniu acest spectacol nocturn, se joacă în mai multe încăperi ale unei case străine, trebuie să dai dovadă de multă mobilitate, chiar ubicuitate, pentru a prinde toate replicile, toate mişcările, toate privirile, mă plimb prin camerele acelea înalte, pline de actori şi actriţe care îşi văd de jocul lor multicameral. Ies din casă şi afară mă întîmpină Gellu Naum (trebuie să

fi auzit de el, a scris o carte intitulată *Culoarul somnului)*, este îmbrăcat într-un costum negru, sînt emoţionat să îl revăd, îmi întinde mîna dreaptă, mi-era atît de dor de el, îi prind mîna cu ambele mîini şi i-o sărut. OAMENII DE CARE ŢI-E DOR SÎNT NEMURITORI.

Cu înaltă nonşalanţă,
Palev Iona

Facerea lumii (II)

Bărbatul e un copil

La început a fost Femeia, şi Bărbatul era copil, şi a alunecat, şi a căzut, şi a ajuns pe fundul apelor, întocmai ca Iona, mai tîrziu. Bărbatul era copil, şi avea solzi şi aripi, şi, acolo, jos, aştepta să fie salvat, şi numai Femeia putea să îl salveze din apa aceea care parcă luase foc. DUMNEZEU ERA, ŞI EL,

COPIL ŞI, VĂZÎND TOATE ACESTEA, A ÎNCEPUT SĂ PLÎNGĂ, CĂCI RĂMĂSESE SINGUR ŞI JOCUL ERA ABIA LA ÎNCEPUT.

Păsări subacvatice

Stimate Somn,

Mă aflu într-o casă foarte mare. Ajung într-o cameră şi, în centrul ei, O VĂD PE MAMA, SCUFUNDĂ PĂSĂRI ÎNTR-UN BAZIN CU APĂ. Mama îmi spune că, acum, dacă tot a murit (nu înţeleg despre cine e vorba), aşternuturile şi lenjeria răposatului trebuie scufundate în apă. Înţeleg că păsările, chiar ele, sînt aşternuturile şi lenjeria despre care vorbeşte mama, dar tot nu înţeleg cine

a murit. Se aude soneria de la intrare, la uşă este Ea, mama se duce să îi deschidă, o invită înăuntru şi îi spune: „Vino, Palev te aşteaptă!”.

Cu nostalgii cuneiforme,
Palev Iona

Nu se aplaudă cu mîinile uscate

Cineva împinge o uşă, o forţează, Palev e de cealaltă parte, e înarmat, există înăuntru o formă de libertate roşie pe care trebuie să o apere. În încăpere, în faţa patului, apa este liniştită, Abiscruda şi Altiulius înoată, Palev se apropie de uşă cu arma încărcată şi trage. Copiii tresar o clipă, apoi aplaudă cu mîinile ude.

Adînc şi roşu

Îţi mai aminteşti, dragă Palev, visul în care am plecat cu lopeţile în Egipt, să săpăm sub piramide? De data asta, eu şi Abisa am plecat să săpăm pe fundul Oceanului Indian. Ea nu ştia să înoate şi îmi tot spunea că se va îneca, îmi spunea că o să moară din cauza mea, dar eu îi explicam foarte serios că ea îmi aparţine, că nu pot face nimic fără

ea, că am mare nevoie de tine, Abisa, şi asta pentru tot restul vieţii, drept pentru care, dragă Abisa, TU EŞTI OBLIGATĂ SĂ TRĂIEŞTI ATÎT TIMP CÎT EU VOI TRĂI, nici o secundă mai puţin – mai mult, da, dar mă îndoiesc că îţi vei dori asta. Cînd vom intra în apă, îţi spuneam, vei şti să înoţi ca şi cum ai fi ştiut dintotdeauna, căci tu, Abisa, nu ai voie să mori, pentru simplul motiv că, acum, mie îmi este interzis să mor. Nu mă întreba de ce, mai bine să intrăm în apă, căci acolo ne aşteaptă lucruri al căror înţeles nu-l vom pătrunde prea curînd. Să intrăm, aşadar, în apă, i-am spus. Am luat cu noi lopeţile şi ne-am îndreptat spre oceanul care ne aştepta cu sufletul la gură. Am intrat în apă şi am început să înotăm. Abisa înota atît de firesc de parcă numai cu asta s-ar fi ocupat pînă atunci, nu se mira deloc că apa o adoptase pe dată, îţi mai aminteşti, dragă Abisa, cum pluteai fericită, tăind în două apa oceanului? Înotaserăm mult, plaja abia se mai zărea, cînd eu şi Abisa ne-am scufundat în adîncul oceanu-

lui. Era o imagine minunată, desprinsă parcă de pe ecranele vii ale *National Geographic* sau *Discovery,* însă Abisa era speriată, mi-a spus, uite, totul e roşu, plantele, peştii, toate sînt roşii. Însă noi continuam să înotăm, să ne scufundăm în roşul acela care atît de mult o îngrozea pe Abisa. Îmi spunea, uite, pînă şi nisipul – căci tocmai atinseserăm fundul oceanului – este roşu, totul e roşu. Eu i-am spus, de la mine este acest roşu, nu vezi că sîngerez, nu vezi că sînt rănit, nu vezi că sîngerez de cînd am intrat în apă, de ce nu mă salvezi, nu mă vezi? Atunci l-am văzut sîngerînd şi mi s-a făcut rău, îmi venea să mor, dar nu puteam să mor, căci trebuia să îl salvez, fusesem atît de fascinată de transparenţa aceea roşie, de plantele şi peştii roşii, încît ERAM SIGURĂ CĂ TOATE OCEANELE DIN LUME AU APA ROŞIE. Abisa a aruncat lopeţile, pe care le aveam în spate, în nişte saci de golf, şi m-a strîns în braţe, da, te-am luat în braţe şi te strîngeam foarte, foarte tare, nu vedeam nici o rană, adică nu se vedea că îţi curge

sînge de undeva, şi adevărul este că Abisa nu avea cum să vadă, deşi sîngeram şi totul în jur se făcuse de un roşu aprins. ERA CA ŞI CUM APA OCEANULUI LUASE FOC, ŞI PEŞTII ARDEAU CU O FLACĂRĂ UMEDĂ. Abisa era, într-adevăr, foarte speriată, eu am început să plîng, am strigat la ea, de ce mă lasă să mor, de ce mă laşi să mor, ERAM UN BĂRBAT CARE PLÎNGEA PE FUNDUL OCEANULUI. Îi spuneam Abisei, da, merit să mor, merit să nu mă mai salvezi, relele pe care ţi le-am făcut, dragă Abisa, s-au adunat toate pe fundul acestui ocean, plîngeam cu lacrimi mari şi lacrimile aveau solzi şi lacrimile mi se colorau în roşu imediat ce părăseau uterele ochilor. Păcătuisem mult faţă de Abisa şi meritam să mor acolo, ea era speriată, mă ţinea strîns în braţele ei cu accent străin, eu am început să mă smucesc din strîngerea aceea. Mi-era somn, voiam să mă culc pe fundul oceanului. Abisa a înţeles şi m-a luat din nou în braţe şi îmbrăţişarea aceea ne-a ridicat uşor, nici nu mai ştiu cînd şi cum am ieşit din apă. Am adormit amîndoi pe mal, şi

Abisa încă dormea cînd eu m-am trezit din visul pe care Abisa continua să-l viseze. Eu, da, încă visam, asta făceam cînd tu te-ai trezit.

Amabilă cu torsiunea
lui Möbius,
Abisa

Două citate pline de sînge

I.

„În simbolismul biblic interpretat de alchimie, SÎNGELE ESTE MAREA ROŞIE care trebuie traversată pentru a ieşi din Egipt, adică din trup.“

Olivier Clément

II.

„Masculul şi femela, trupul şi spiritul vital nu sînt altceva decît trupul şi sîngele.

DIZOLVAREA TRUPULUI ÎN PROPRIUL SÎNGE şi dizolvarea masculului de către femeie reprezintă dizolvarea trupului în propriul spirit al vieţii. Veţi încerca în zadar să obţineţi dizolvarea perfectă a trupului dacă nu veţi creşte în el afluxul de sînge care este menstruaţia lui naturală, feminitatea şi spiritul lui vital, în întregimea lui, şi cu care el trebuie să se unească atît de strîns, încît să nu mai facă decît una şi aceeaşi substanţă."

Triomphe hermétique,
în Bibliothèque des Philosophes chimiques
(apud *Ochiul de foc*)

Principiul peştilor comunicanţi

Stimate Somn,

În urmă cu cîteva nopţi, eu şi Abiscruda am visat ceva izbitor de asemănător. Eu am visat că pescuiam într-o cameră. În mijlocul acelei camere exista un lac şi eu pescuiam — am prins patru peşti, ultimul fiind ceva mai mare decît ceilalţi, argintiu şi foarte plat. Abiscruda – pe care Somnul, da, a învăţat-o să viseze – m-a visat pescuind într-o cameră. În visul ei am prins un sin-

gur peşte, unul mare, argintiu şi foarte plat. În timp ce ne povesteam unul altuia visele, mi-am amintit de un poem pe care îl scrisesem cu un an înainte de această întîmplare:

Uneori ne era dor de orizontalitatea adîncă a simplităţii
şi atunci cumpăram o oglindă cu maluri înalte
o culcam în mijlocul camerei cu faţa în sus
şi totul ar fi putut părea un joc absurd
dacă nu ar fi fost un lucru cît se poate de serios
Şi cei cîţiva care eram ne aşezam în jurul oglinzii
care pe jos care aşezaţi pe scaunele unuia de-i spuneam Cutărescu
luam cîte o undiţă fiecare şi le aruncam în oglindă
şi în cameră era aşa un cer senin şi nici pic de vînt
şi oglinda nu avea nici o cută nici măcar un rid nu avea nimic
şi noi scoteam peşti frumoşi din oglindă
şi cel mai norocos dintre noi scotea cei mai frumoşi peşti
şi ne bucuram cu toţii că dăduserăm peste o oglindă atît de cumsecade
ne plăcea mult jocul nostru absurdul acela

imaculat
mîncam peşte proaspăt pe săturate

Cu undiţe inconştiente aruncate în larg,
Palev Iona

Închis în sine cu cîteva rînduri de chei

Soarele e sus pe cer. În mijlocul drumului, care duce departe, Palev s-a oprit şi s-a închis în sine. Vorbeşte singur, cu voce tăcută. Exersează pronunţia unor cuvinte dificile. La cîteva braţe deasupra lui, Altiulius zboară pe spinarea unei vrăbii verzi, uriaşe. Îmbrăcată în piele de şarpe, ABISCRUDA FREDONEAZĂ UN CÎNTEC TRIST, DESPRE O PIATRĂ NEAGRĂ ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN PEŞTE-SPADĂ. Se opreşte din cîntat, se

apropie de Palev, îi bate în piept:

– Deschide-mi, Palev, sînt eu, Abiscruda.

Uriaşa vrabie verde aterizează la picioarele lui Palev, Altiulius se dă jos de pe ea, se apropie de Palev, îi bate în piept:

– Deschide, Palev, sînt eu, Altiulius, mai spune-ne un vis cu Gellu Naum, ştim că ai o colecţie întreagă, şi ştim şi de ce ţi-a apărut în vis de mai multe ori. NOI, EU ŞI ABISCRUDA, SÎNTEM COPII ŞI NOI ŞTIM DIVERSE LUCRURI, lucruri pe care voi, oamenii mari, le numiţi inconştiente, dar ele nu sînt aşa.

Cum se foloseşte telecomanda asta?

Stimate Somn,

Ultima întîmplare, deşi niciodată nu ştim care este ultima întîmplare, ar fi aceasta: sîmbătă spre duminică (28 spre 29 septembrie) l-am visat pe Gellu Naum care, în vis, era foarte înalt. Stătea întins pe o canapea, care acoperea o întreagă cameră, şi se uita la un meci de fotbal. Mai erau şi

alţii care stăteau întinşi pe canapeaua aceea şi se uitau la televizor. La un moment dat, Gellu mă cheamă la el. Eram foarte fericit şi emoţionat, stimate Somn, că, dintre toţi oamenii ăia, eu eram cel chemat. M-am apropiat de Gellu, mă aşteptam să îmi spună ceva foarte important şi dumnealui mi-a şoptit la ureche: „Cum se foloseşte telecomanda asta?“. Acesta a fost visul. Duminică, 29, am fost la cimitir, la mormîntul lui Gellu, împreună cu mai mulţi prieteni şi cunoscuţi, doi actori au citit, la mormînt, cam prea teatral după gustul meu, cîteva poeme de-ale pohetului, apoi, împreună cu cîţiva prieteni, am mers acasă la Lygia Naum. Acolo, fiecare a povestit cîte o întîmplare personală cu Gellu, cînd mi-a venit rîndul, am relatat visul pe care tocmai îl avusesem cu o noapte în urmă. Duminică seara, Lygia mă sună şi îmi spune la telefon că, noaptea trecută, l-a mai visat cineva pe Gellu: o vecină de pe strada Petre Creţu. Cum crezi că l-a visat, stimate Somn? Foarte înalt. Exact cum îl visasem şi eu. Partea nostimă este că, în acea perioadă, au fost cîteva zile în care, în loc de săpun, mă spălam pe mîini cu şampon de păr. Tot uitam să-mi cumpăr săpun. În visul acelei vecine a Lygiei, Gellu

nu era doar foarte înalt, ci mergea undeva,
la un magazin, să îşi cumpere un săpun.

Cu buzunarele pline
de vulturi hidraulici,
Palev Iona

Visele comunică mai bine decît noi

Ca şi cum ai visa pe cineva visînd şi ai putea să îi vezi visele lui în visul tău. Aici nu mai este vorba despre starea de Burcep, ci despre principiul viselor comunicante, care trece dincolo de punctul de fierbere al frontierei nocturne.

Facerea lumii (III)

Peştii-farisei

Femeia se aruncă în apa roşie a mării, peştii-farisei o privesc cu un zîmbet în solzul gurii, îi strigă: „Nu te grăbi, căci Bărbatul tău a şi murit deja, NU NE MAI TULBURA VECHILE NOASTRE APE CU BRAŢELE TALE MAI ADÎNCI DECÎT ELE, nu ne mai întuneca roşul închegat cu disperarea

ta luminoasă, cu lumina ascuţită şi inconştientă pe care o arunci asupra noastră!“. Femeia îi priveşte, dar nu le răspunde, adîncul o aşteaptă, Bărbatul e acolo, pe fundul mării, şi numai ea îl poate salva.

Nu pot visa decît singură şi neatinsă de nimeni

Cu ochii larg deschişi, Abisa i se adresează Somnului, pentru prima oară, poate.

Stimate Somn,

E posibil ca aceste lucruri să îţi pară întrucîtva cunoscute, a avut grijă Palev ca lucrurile să stea astfel. Vreau să îţi spun că, atunci cînd

eram mică, îmi plăcea să dorm pe burtă. Îmi întindeam mîna dreaptă pe lîngă şold, cu stînga făceam un „L“ exemplar, pe care îl aşezam pe pernă alături de mine, şi visam nişte lucruri pe care mi-era şi frică să le povestesc. Apoi am început să cresc, au început să îmi crească sînii – ei sînt motivul pentru care, de cîţiva ani, nu mai pot să dorm decît întinsă pe spate sau, în cel mai fericit caz, întinsă pe o parte (dreapta). Acum şi visele sînt altele. RECUNOSC: NU POT DORMI DECÎT SINGURĂ. Recunosc: nu pot visa decît singură şi neatinsă de nimeni. Într-o vreme, mi se întîmpla de multe ori ca dimineaţa, după ce mă trezeam, să încep deodată să plîng. N-aveam nici un motiv să fac asta, şi tocmai de aceea mă speriau dimineţile cînd, fără motiv, începeam deodată să plîng.

Pe vremea cînd eram o debutantă într-ale menstruaţiei, îmi era teamă că mi se va scurge tot sîngele din mine. Îmi era ciudă că sîngele menstrual nu iese afară prin venele uşor întredeschise ale antebraţului meu stîng. MI-AŞ FI DORIT SĂ AM UN

BRAŢ MENSTRUAL, să fiu singura femeie din lume care, o dată pe lună, umblă prin lume cu braţul stîng bandajat.

Mărturisesc că m-aş îndrăgosti fără ezitare de bărbatul care ar veni la mine şi ar începe să îmi vorbească într-o limbă absolut necunoscută, cum ar fi limba bine sau limba mataco sau limba matta sau chiar limba loidh. Sînt excentrică? Măcar de-ar fi vorba despre asta!

Cu oglinzile am o relaţie tensionată. Am întîlnit o singură oglindă în care m-am recunoscut, ERA UN FEL DE DUBLU AL MEU, MI-ERA GREU SĂ ÎNŢELEG DE CARE PARTE MĂ AFLU.

Întinsă pe spate, am visat de multe ori că mă transform în bărbat şi mi-a plăcut atunci cînd am citit undeva că femeia care se visează bărbat este unul din rafinamentele specializării profesionale. Mi-a plăcut, fiindcă nu o dată m-am gîndit că A FI FEMEIE (SAU BĂRBAT) ESTE, DE FAPT, O PROFESIE.

Pînă să îl cunosc pe el şi multă vreme după, singurătatea mi-a fost o foarte bună prietenă. Cînd stăteam mai mult timp singură, mi se

întîmpla adesea să mă port ca un bărbat, să mă port ca în visele în care eram bărbat. Bărbatul din mine stătea de vorbă cu femeia care eram, era foarte curtenitor şi drăguţ, mă simţeam bine lîngă un asemenea bărbat, care eram chiar eu. Nu o dată mi-am dorit să mă căsătoresc cu bărbatul care îmi apărea în faţa ochilor, atunci cînd contemplam singură, în oglindă (în altă oglindă!), femeia din mine.

Recunosc: m-aş îndrăgosti fără ezitare de bărbatul care, povestindu-i un vis de-al meu cu el, mi-ar spune doar atît: „ÎŢI MULŢUMESC CĂ M-AI VISAT!“. Puţine femei ar putea înţelege asta, cele mai multe sigur ar exclama: „Vai, dar pentru aşa ceva nu se mulţumeşte!“.

Recunosc: îmi plăcea de bărbatul cu care vorbeam în vremea aceea, dar nu l-am lăsat să mă atingă. Eram acasă la el, vorbeam, îl simţeam contorsionat şi chinuit, privirea lui mă străpungea de parcă ne-am fi aflat într-o carte poştală pe care o ştiam eu. E-adevărat, mă mişcam greu cu toate acele cuţite în mine, dar nu l-am lăsat să mă

atingă. I-am dăruit, în schimb, o poveste adevărată, alcătuită din mai multe vise reale.

Înfăşurată în multe straturi
de piele,
Abisa

Cine n-are duşmani să-i viseze

Femeia iese din mare, hainele îi sînt roşii. Bărbatul o urmează, luînd forma paşilor ei. Un lanţ format din cîini de luptă, mari şi puternici, cu solzi de peşte în loc de dinţi, aşteaptă ca Femeia şi Bărbatul să se apropie. Femeia este liniştită, însă Bărbatul se teme: cîinii aceia sînt duşmanii lui personali şi teama este cea care îi dezleagă limba Bărbatului, SPAIMA ÎL FACE SĂ VORBEASCĂ. BĂRBATUL LE VORBEŞTE CÎINILOR

ÎNTR-O LIMBĂ NECUNOSCUTĂ, cîinii sînt descumpăniţi şi nu schiţează nici un gest. Femeia şi Bărbatul trec dincolo de cercul de luptă, brusc amuţit. Luna sîngerează. E timpul.

Îmi pare bine de cunoştinţă

Stimate Somn,

Îţi reţin atenţia cu un scurt fragment din cîntecul náhuatl despre viaţa trecătoare. Poate tu dormi la ora asta, stimate Somn, dar eu sînt mult prea treaz şi cele trei rînduri náhuatl nu îmi dau deloc pace:

Plecăm pe ziuă, coborîm în noapte
spre tainicul ţinut.
Aici venit-am doar să ne cunoaştem.

Dar să lăsăm în pace aceste lucruri complicat de simple şi să vedem ce a mai visat Abisa.

Cu ochi explozivi,
Palev Iona

O călătorie sub piramide

Dragă Palev,

În afară de faptul că m-am culcat foarte tîrziu, ca să termin de spălat jumătate din rufele tale, am avut un somn grozav şi un vis minunat. Se făcea că am plecat noi doi în Egipt, cu două valize pline cu lopeţi şi tot felul de alte unelte. Tu mi-ai spus că SÎNT O NAIVĂ DACĂ ÎMI ÎNCHIPUI CĂ PIRAMIDELE STAU PE NISIP. Ele sînt susţinute de sute de piramide mici, şi tu ai să dovedeşti asta

săpînd pînă ai să le găseşti. Ajungînd acolo, ţi-ai dat seama că e destul de greu să sapi atît de mult, dar, pentru că m-ai convins, în cele din urmă, să sap alături de tine, ne-am apucat de treabă. Nu am descoperit nimic, dragă Palev, dar nimicul acesta era, desigur, aparent. Dacă tot am ajuns aici – mi-ai spus tu – ar fi mult mai bine să construim ceva, să nu mai săpăm, căci oricum nu mai avem mult de trăit şi nu am construit nimic pînă acum. Aşa că ne-am apucat să construim o piramidă, foarte mică, dar care era din aur şi era cu capul în jos, înfiptă în nisip. Şi rîdeam de cei care vor merge, peste sute de ani, să caute piramidele şi mai mici (care, de fapt, nu există), care ar susţine mica noastră piramidă.

Cu pietre fantomatice la gît,
Abisa

Ai citit ceva de U. Ubic?

Stimate Somn,

Nu înţeleg unde mă aflu, m-aş putea afla Oriunde, căci Oriunde este locul acela de o acută ubicuitate, care ne poartă sîngele peste tot, fără să ştim unde ne aflăm, fără să ştim că SÎNGELE NOSTRU PLUTEŞTE DEASUPRA LUMII, ÎNROŞIND CERUL CU PUHOAIE DE GLOBULE ROŞII. Sîngele meu îndepărtat! Se întîmplă ca atunci cînd te afli în uterul mamei: te afli în mai multe locuri deodată,

dar niciodată nu poţi şti cu exactitate unde eşti. Aştept să îmi cunosc mama, stimate Somn, şi, în tot acest timp, un copil cu părul blond, care vorbeşte fluent germana, îmi arată o carte, scrisă de U. Ubic.

Cu vene pline de sînge,
Palev Iona

Facerea lumii (IV)

Lumina şi întunericul sînt bune la gust

Dumnezeu şi Bărbatul se jucau pe malul mării, era întuneric şi Şoapta Femeii se plimba deasupra apelor. Şi Femeia a zis: „Să fie lumină, căci Dumnezeu şi Bărbatul sînt nişte copii şi copiilor le e frică de întuneric!“. Şi a fost lumină, şi Bărbatul mult s-a bucurat, şi Dumnezeu a început să ţopăie şi să bată din palme, şi Femeia a

despărţit lumina de întuneric şi le-a întins celor doi copii cîte o bucată din fiecare. DUMNEZEU ŞI BĂRBATUL AU ÎNGHIŢIT PE LOC BUCĂŢILE ACELEA DE LUMINĂ ŞI ÎNTUNERIC, ŞI AU ÎNCEPUT SĂ CREASCĂ.

Asemănări convulsive

Stimate Somn,

René Char, cel care, într-o fotografie din 1973, anul naşterii mele, semăna la perfecţie cu Gellu Naum, avea dreptate: fără „energia dislocantă a poeziei“, realitatea nu înseamnă nimic. Visul trebuie considerat tot o formă de poezie, o poezie scrisă cu mişcările acelea rapide şi convulsive ale ochilor, o poezie scrisă în paradoxala stare REM, o poezie care spulberă somnul lent,

somnul clasic, somnul ortodox, cu acea energie corticală pe care pisicile halucinogene o cunosc foarte bine.

Cu revoltătoare inocenţă,

Palev Iona

Ce e lumina?

Cînd se face întuneric, Abiscruda şi Altiulius se gîndesc la lumină. Îşi prind unul altuia mîinile, dreapta unuia în stînga celuilalt, şi invers, dansează şi cheamă la ei lumina, strigînd-o pe adevăratul ei nume:

– Lumina asta, pe care o strigăm pe adevăratul ei nume, ne face aproape invizibili, spune Abiscruda.

– Da, LUMINA ESTE ÎNTUNERICUL ÎNTORS PE DOS, spune Altiulius.

O femeie de 20 de ani, cu braţe octogenare

Am visat, dragă Palev, că ai venit la mine să visăm împreună. Locuiam într-o casă pe care mi-o doresc de mult, cu patru camere mari şi înalte, cu geamuri rotunde, prin care lumina pătrunde cu viteza răsăritului de soare. Într-o seară m-ai sunat, mi-ai spus că eşti plictisit, că ai vrea să vii la mine, să adormim şi să visăm împreună, căci tu, cu mine, nu ai cum să

visezi urît, şi nimic rău nu ţi se poate întîmpla cînd respiraţiile noastre se întîlnesc între patru pereţi. În timp ce aşteptam să vii, mîinile mele au început să îmbătrînească, le priveam îngrozită, corpul meu era tînăr şi numai ele, mîinile, deveniseră bătrîne. Eram o femeie de 20 de ani, cu braţe octogenare. Înnebunită, am început să îmi spăl în mare grabă mîinile, mi le ungeam cu tot felul de creme, cu uleiuri, ÎNCERCAM SĂ EXORCIZEZ PATA ACEEA DE BĂTRÎNEŢE DE PE CORPUL MEU DE FEMEIE TÎNĂRĂ. Însă mîinile îmbătrîneau din ce în ce mai repede, se ridau de parcă pielea lor, brusc, s-ar fi încruntat, degetele mi se încreţeau, unghiile mi se rupeau în mii de aşchii efervescente, eram disperată. Am început să plîng şi, atunci, tu ai bătut la uşă. Nu am vrut să îţi deschid, ţi-am strigat, de partea cealaltă a uşii, că mi s-a întîmplat ceva groaznic, că nu vreau să te las să mă vezi aşa. Tu ai început să baţi şi mai tare în uşă, strigai să îţi deschid mai repede, fiindcă în curînd îţi vor cădea mîinile, care au început să ţi se usuce şi sigur ţi se va usca tot corpul dacă nu îţi deschid mai repede. Îmi era foarte ruşine de mîinile mele, nu îmi venea să cred că şi ţie ţi se întîmplase exact acelaşi lucru, m-am speriat şi mai tare, fiindcă mi-am dat

seama că probabil aveai dreptate: se putea întîmpla să ni se usuce corpurile de tot şi să rămînem uscaţi. Ţi-am deschis şi, îngroziţi, ne priveam mîinile, alergam, nebuni, prin casă, tu urlai că, gata, totul s-a sfîrşit, vom muri, ne vom usca, eu strigam la tine că e numai din cauza ta, că TU AI VRUT SĂ VII LA MINE, SĂ VISĂM ÎMPREUNĂ, ŞI ACESTA E MOTIVUL PENTRU CARE MÎINILE NOASTRE AU ÎNCEPUT SĂ SE USUCE. Într-un tîrziu, spaima ne-a obosit, ne-am băgat în pat, tu ai zis că e normal să mori lîngă mine – cu cine altcineva să mori? – şi, dacă dimineaţa vom fi uscaţi de tot, măcar vom fi nişte morţi tineri, care au visat frumos.

Cu erupţii feline, Abisa

Morţii au un auz foarte fin

Stimate Somn,

În seara asta, eu unde voi fi, oare, îngropat? Murisem deja, dar auzeam totul cu disperarea celui care nu poate să spună. Ceilalţi discutau, se hotărau cu greu unde să mă îngroape. Eu stăteam întins pe spate, eram mort şi îi ascultam. Unii ziceau să-l îngropăm în cimitirul ăla din deal, unde îi plăcea lui să schieze cînd era mic. Ideea asta nu mă încînta, MI-AŞ FI DORIT SĂ

FIU ÎNGROPAT UNDEVA ÎN ORAŞ, ÎN ORAŞ SE ÎNTÎMPLĂ MULTE LUCRURI şi aş fi vrut să rămîn cît mai aproape. Şi, totuşi, unde voi fi, oare, îngropat? Ceilalţi discutau, eu eram mort şi ei discutau, nu se puteau hotărî deloc, mă ţineau în tensiune, profitau din plin de statutul lor de oameni extrem de vii. Şi, totuşi, e mult mai bine să auzi răspunsul. Aşa mort cum eram, eu l-am auzit, ERAM MORT ŞI AUZEAM TOTUL, şi tare îmi venea să le spun vreo două atunci cînd viii se aplecau deasupra mea, se uitau la mine şi îşi făceau cruce.

Cu moartea în palme purtînd,
Palev Iona

Şarpele nu se muşcă

Abiscruda ţine în mîna dreaptă un şarpe-copil şi în mîna stîngă un fruct abia cules.

– Muşcă din el, îi zice şarpele-copil, şi dă-i şi lui să muşte, că doar sînteţi fraţi. Abiscruda se duce la Altiulius şi-i spune:

– Muşcă din el, că doar sîntem fraţi. Altiulius o întreabă:

– N-o să-l doară? Abiscruda rîde:

– N-o să-l doară, fiindcă e copil. Altiulius

apucă şarpele-copil cu ambele mîini şi muşcă din el. Şarpele-copil o întreabă pe Abiscruda:

– Crezi că se iubesc?

– Nu ştiu, eu nu cred, şi Abiscruda îl priveşte pe Altiulius care, acum, în loc de dinţi are ouă de şarpe-copil.

– Nu ştiam că şi şerpii-copii pot face asta, spune Abiscruda şi scoate din gură o limbă acoperită cu piele de şarpe-adînc.

– Acum pot spune că am cea mai frumoasă limbă din lume, exultă Abiscruda, şi Altiulius începe să vorbească în limba loidh, cu bucăţi de carne de şarpe-copil printre dinţi:

– LA 3 ANI SÎNTEM DEJA BĂTRÎNI, BRAŢELE NOASTRE GEMENE AU ÎNCEPUT SĂ ALBEASCĂ.

Mărul din mîna stîngă a Abiscrudei geme în *rêve* major.

Morţii folosesc mult fard

Stimate Somn,

Indiscutabil, sînt prizonierul de război al viselor mele. Bunica moartă mă aşteaptă în faţa porţii, mă duc la ea, o sărut pe obraji şi un strat gros de fard mi se aşază pe faţă şi pe gură. FONDUL DE TEN PE CARE ÎL FOLOSESC FEMEILE MOARTE ARE UN GUST SĂLCIU, GREŢOS, ÎŢI VINE SĂ VOMIŢI, NU ALTA.

Cu stomacul la pământ,

Palev Iona

Cadavrele sînt nemuritoare

Stimate Somn,

Considerînd că astăzi sînt mai nemuritor ca oricînd; considerînd că „Sinucigaş în serie“, cadavrul acela pe care l-am dezgropat din nisip, în vara lui 2001, nu este deloc o metaforă, ci una din posibilităţile inevitabile; considerînd că există expansiuni care te ucid, şi foarte bine fac; considerînd transparenţa capcana cea mai jalnică şi nimicul (poetic) – aparenţa cea mai

înşelătoare; considerînd toate acestea şi multe altele, consider că putem merge mai departe.

Cu sentimente mentolate,

Palev Iona

M-am întors să îmi iau mîinile înapoi

Nu ştiu cum se face, dragă Palev, că ai venit la mine ca să îţi dau înapoi mîinile vindecate. Mi-ai zis că au trecut 4 luni şi eu ştiam că, pentru mine, 4 este o cifră importantă, aşa că nu m-am mirat că te-ai întors să îţi iei mîinile înapoi după exact 4 luni. MÎINILE TALE ERAU PE PERNA MEA ŞI ERAU VINDECATE, ARĂTAU AŞA CUM FUSESERĂ ÎNAINTE DE A ŢI SE USCA. În schimb, eu eram extenuată, lipsită de

vlagă, şi mîinile mele, la fel. Ţi-am spus că am fost la un medic care m-a anunţat că trupul meu începuse să se usuce în interior, acesta fiind preţul pentru că ţi-am vindecat mîinile. Tu erai foarte fericit că aveai din nou mîini, m-ai luat în braţe şi mi-ai zis că vei avea tu grijă de interioarele corpului meu, ca nu cumva să se usuce mai departe, căci acum eşti vindecat şi ai toată puterea să faci orice. Eu ţi-am spus că renunţ cu plăcere să mă fac bine, nu trebuie ca tu să ai grijă de asta. Tu mi-ai explicat că medicul e un tîmpit, că aşa cum tu nu te poţi vindeca singur, nici eu nu mă pot vindeca singură. Şi am adormit din nou, la fel ca în celălalt vis.

Cu braţe sălbatice,
Abisa

Visele au ochi buni

Abisa îşi înfăşoară ochii în tot felul de priviri tămăduitoare. Abisa vede. În această noapte, ochii ei o vor duce departe. E NOAPTEA CÎND OCHII ABISEI DEVIN EGALI CU VISUL.

Facerea lumii (V)

Omul cu mîna uscată

Femeia a intrat din nou în apă. Acolo se afla un om cu mîna uscată. Peştii-farisei o pîndeau pe Femeie să vadă dacă îl va vindeca în ziua aceea, care era Ziua Apei Roşii. Şi Femeia i-a zis omului aceluia: „Ridică-te şi stai la mijloc!“. Apoi le-a zis peştilor-farisei: „Este îngăduit în Ziua Apei Roşii să faci bine sau să faci rău? Să scapi viaţa cuiva

sau să o pierzi?“. Dar peştii-farisei tăceau. Atunci, rotindu-şi, cu mînie, privirile peste ei – şi mînia Femeii nu cunoaşte margini –, i-a zis omului cu mîna uscată: „Întinde-ţi mîna!“. El a întins-o şi mîna i s-a făcut sănătoasă. PEŞTII-FARISEI AU IEŞIT AFARĂ DIN APĂ ŞI S-AU SFĂTUIT ÎNTRE EI CUM SĂ O PIARDĂ PE FEMEIE.

Şi noi ştim să adorăm

Abisa este o Zenobie a somnului, o Zenobie a luptelor şi a renunţărilor de sine care, în vis, capătă cu totul alte nuanţe. Cu cinci ani înainte ca Abisa să îşi viseze braţele tinere transformîndu-se în braţe octogenare, o femeie de la capătul lumii îi spunea lui Palev că, de atîta aşteptare, braţele ei începuseră să albească. Primul poem din *Iubitafizica (ştiinţa iubirilor imaginare),* acesta este:

Mîinile mele au albit de atîta aşteptare şi din buricele degetelor a început să-mi curgă lapte. Ieri-noapte m-am visat statuie de argint într-un parc nesfîrşit din Bucureşti, plin de lume şi de măşti îngrozitoare. Îndrăgostiţii, nu ştiu cum se făcea, clonau săruturi ajunse pe buza prăpastiei, îşi fecundau sentimentele cu mişcări tandre, îşi jurau credinţă unul altuia, ca nişte dumnezei mici şi naivi. Eu stăteam nemişcată şi îi priveam nedumerită, cînd se apropiau de mine trebuia să îmi ţin respiraţia undeva deoparte pentru ca ei să nu îşi dea seama. E îngrozitor să fii statuie, condamnată la singurătate lucie, la voyeurism şi la multe alte comportamente onirice aberante.

Mîinile mele au albit de atîta aşteptare, însă amprentele mele îţi recompun chipul în crochiuri grăbite, este suficient să îmi privesc nebunele linii chiromanţioase pentru a te descoperi şi a te recunoaşte. Aşteptarea modelează identităţi, amprentele mele îţi litografiază chipul în sepia, îţi fac portretul în roşu şi negru, ce noroc să ai amprente cu talent la desen, ce binecuvîntare să am chipul tău imprimat pe toate degetele, să îmi privesc palmele şi să te văd cum mă priveşti deodată cu toţi ochii tăi nenumăraţi. Însă

mîinile mele –tu ştii prea bine –au albit de

atîta aşteptare.

Epicentrul atenţiei

Stimate Somn,

Mă aflu într-un loc cu mai multe persoane. Se bea vin alb. Beau un pahar şi vinul e bun, aş mai bea unul. Paharele se umplu din nou şi, cînd să iau paharul, cineva îl mută mai încolo şi nu mai ajung la el. Înţeleg, stimate Somn, că e o conspiraţie împotriva mea din moment ce, după ce e dat la o parte, ca să nu mai ajung la el, paharul e luat de altcineva. Plec de acolo.

Ajung într-un loc unde mă aşteaptă mai mulţi oameni, inclusiv o echipă de filmare, cu operatori, regizori şi aşa mai departe. În clipa în care apar acolo, toţi se pun în mişcare, unii îmi dau replici, ceilalţi filmează. Acum înţeleg de ce oamenii aceia nu voiau să îmi mai dea încă un pahar de vin: SÎNT PERSONAJUL PRINCIPAL AL UNUI FILM, AM TOATĂ LIBERTATEA SĂ SPUN CE VREAU, TOŢI STAU DUPĂ MINE ŞI SÎNT FOARTE ATENŢI LA CEEA CE FAC. E CLAR: SÎNT IMPORTANT PENTRU EI. Plec şi de acolo şi ajung într-un alt loc din acelaşi oraş necunoscut. În orice parte a oraşului aş ajunge, sînt aşteptat de cîte o echipă de actori şi mai multe aparate de filmat care, cu toţii şi cu toate, se pun în mişcare în clipa cînd mă apropii de ei. Mă aflu acum în preajma cuiva care îmi povesteşte despre Epona, marele alergător din Lodhi. Ascult şi transcriu, sînt doar cîteva propoziţii şi au un mesaj pe care nu îl înţeleg imediat. Reformulez de mai multe ori propoziţiile acelea aproape mistice, pentru a mă asigura că nu le uit. Sînt conştient că e un mesaj important. Îmi spun că ar fi foarte bine dacă m-aş trezi şi aş nota acele propoziţii despre Epona. Nu mă trezesc atunci şi, dimineaţa, propoziţiile sînt pierdute.

Cu naivitate cinematografică,

Palev Iona

Singurătatea apare la sfîrşit

Somnul şi Palev merg pe o stradă. Somnul e ceva mai înalt decît Palev, poartă pe cap o pălărie neagră, cu boruri largi şi pleoştite. Palev e îmbrăcat cu o cămaşă albă care îi ajunge pînă la genunchi, pe cap are un melon, cu o pană de vultur înfiptă în centru. Amîndoi au barbă. Dintr-o curte cu vegetaţie bogată în fier şi calciu efervescent, ies Abiscruda şi Altiulius.

– Oriunde aţi merge, luaţi-ne şi pe noi!,

le strigă copiii celor doi bărbaţi, care se opresc şi se uită lung la Abiscruda şi Altiulius.

– A, voi eraţi…!, zice Somnul. Aţi mai visat ceva?

– Da, EU AM VISAT UN POMPIER CU ARIPI DE LILIAC, spune Altiulius.

– EU AM VISAT O CASĂ, ÎN LOC DE ACOPERIŞ AVEA O PERUCĂ ROŞIE, CU CĂRARE PE MIJLOC, spune Abiscruda.

Somnul surîde, Palev întreabă:

– Şi de ce vreţi să mergeţi cu noi?

– Ca să nu mai fiţi aşa de singuri, zice Altiulius.

Administratorul se pregăteşte să moară

Stimate Somn,

Aş vrea să îţi relatez, cu un foarte auster lux de amănunte, următoarea întîmplare. Mă aşez în pat alături de mine, fumez, citesc din scrierile sacre ale lui Hermes Trismegistos. Cineva sună la uşă, mă ridic din pat, descui uşa, deschid, în faţa mea se află administratorul imobilului în care locuiesc, îmi întinde un foc, îmi spune: „DOMNULE IONA, VĂ ROG SĂ NU VĂ

SUPĂRAŢI, DAR MÎINE EU VA TREBUI SĂ MOR, NU AM ÎNCOTRO şi singurul lucru care mi-a mai rămas de făcut în calitate de administrator este să vă spun că, în ceea ce vă priveşte, într-o viaţă anterioară vă veţi naşte în Lodhi şi numele dumneavoastră va fi Sodhi.“ Sînt uimit să aud aceste cuvinte din gura administratorului, pe care îl consideram un tip cumsecade. Încerc să îi spun ceva, dar nu reuşesc să scot nici un cuvînt. El îmi zîmbeşte, îmi întinde mîna şi îmi spune: „Bis bald dann!“.

Cu uimire filiformă,

Palev Iona

Şi limbile moarte pot învia

Orice s-ar spune, în preajma lui Palev, limbile moarte şi necunoscute se simt foarte vii, ele mai au multe de spus, şi ele pe Palev l-au ales să spună ceea ce ele n-au apucat, poate, să spună. Şi-apoi, mai e şi disponibilitatea aceea a lui Palev pentru tăcere, despre care, la momentul potrivit, vor spune cîte ceva Abiscruda şi Altiulius. Palev este cel care a inventat dispozitivul de măsurare a tăcerii, numit MUTTER.

Să ne privim retinele în ochi

Stimate Somn,

Închid ochii şi o plasmă mişcătoare, pictată în uleiuri colorate, mi se aşază pe pleoape. Sînt multe chipuri necunoscute care ies la suprafaţă şi dispar cu repeziciune, chipuri pe care nu pot deloc să le prind cu ochii mei închişi. E CA ŞI CUM ŢI-AI PRIVI PROPRIA RETINĂ, stimate Somn, e ca şi cum ai vedea transparenţa aceea vitală care îţi intră în plămîni. Dar să

vedem mai bine ce-a mai visat Abisa!

Cu pleoape înflăcărate,

Palev Iona

Cum se poate muri frumos

Dragă Palev,

Te aflai într-o piaţă cunoscută, în mijlocul unui grup de oameni, aveai pe tine un tricou alb, jeanşi albaştri şi sandale în picioare, la fel ca atunci cînd te-am văzut prima oară, dar atunci nu ne cunoşteam. Le ţineai oamenilor un discurs despre cum se poate muri frumos. Le explicai că „FRUMOS“ ESTE ATUNCI CÎND EŞTI PREOCUPAT DE CUM ANUME VEI MURI,

NU CÎND AŞTEPŢI PUR ŞI SIMPLU SĂ MORI, FIINDCĂ ASTA ORICUM SE ÎNTÎMPLĂ, „frumos“ nu e atunci cînd te gîndeşti cum să ai o moarte cît mai uşoară, „FRUMOS“ ESTE ATUNCI CÎND MOARTEA TA CONTEAZĂ. Erau mulţi oameni acolo, care te ascultau, printre ei eram şi eu. Am venit lîngă tine şi ţi-am relatat o secvenţă de la una din şedinţele mele de la psihoterapeut. Acesta îmi spusese că sînt atît de sensibilă încît pot muri doar pentru că sînt prea preocupată de o anumită problemă, că, oricît de echilibrată aş fi, mă voi trezi într-o zi că, fără nici o cauză, voi suferi de toate bolile posibile. Ţi-am spus că ţie îţi aparţine decizia dacă asta va fi sau nu o moarte frumoasă. Tu mi-ai spus: „MAI VORBIM NOI CÎND O SĂ MURIM“. Nu sînt foarte sigură, dar am senzaţia că acesta e primul vis în care nu m-am văzut pe mine. Mă auzeam doar. De văzut, însă, nu m-am văzut deloc. Te vedeam pe tine şi pe cei din jur. Iar tu îmi tot repetai: „MAI VORBIM NOI CÎND O SĂ MURIM“.

Cu ten etern,
Abisa

Jocuri piramidale

Abisa are ochi adînci şi deschişi. Palev stă în faţa ei, la cîţiva paşi distanţă, ţine în mînă cîteva monezi piramidale, din aur, le aruncă înspre Abisa, Abisa priveşte monezile, care îi pătrund în ochi şi rămîn acolo, suspendate, plutind în acel adînc deschis.

Facerea lumii (VI)

Aşa a înmulţit Femeia firele de nisip

Dumnezeu şi Bărbatul se jucau pe malul mării, aveau cinci fire de nisip şi două scoici, erau copii şi îşi doreau să înalţe un castel de nisip, dar nisipul nu le ajungea, şi au început să plîngă. Femeia s-a apropiat de ei, a luat în mînă firele de nisip, le-a rupt în două pe fiecare, le-a aşezat lîngă ei şi le-a spus: „Acum puteţi face cîte castele de

nisip vreţi!“. Aşa a înmulţit Femeia firele de nisip, şi Dumnezeu şi Bărbatul au făcut castele pe săturate şi tot le-au mai rămas cîteva zeci de coşuri cu firimituri de nisip.

Adevărul este altceva

Stimate Somn,

Te rog să nu uiţi, te rog să nu uiţi ceea ce a spus, odată, anonimul acela din Nain, Labrador: „O poveste nu este adevărată decît atunci cînd cel care o relatează pune ceva din el însuşi în ea". Este vorba aici de autenticitate, bineînţeles, şi ceva mă face să cred că nu vei uita prea uşor aceste cuvinte. De aceea te invit acum, stimate somn, să te culci, să dormi şi să visezi. Te

rog să nu uiţi, totuşi, să te trezeşti!

Cu ochi somniprezenţi,

Palev Iona

Cum mai e ceasul?

Palev nu poartă niciodată ceas. Pentru el, CEASUL ESTE O BARBARIE LA ADRESA TIMPULUI. În schimb, Palev vorbeşte cu Somnul, care este prietenul lui.

O partidă de şah

De două zile, 17 ore şi 33 de minute, fără oprire, Palev şi Somnul joacă şah. E o partidă minunată, mai ales că pe tabla de şah, care este, de fapt, o bucată de pînză dintr-o rochie din garderoba nocturnă a Abisei, nu se află nici o piesă de şah. De două zile, 17 ore şi 33 de minute, Palev şi Somnul îşi mişcă mîinile deasupra acelei bucăţi de rochie, imaginîndu-şi că joacă şah. De fapt, nici vorbă de partidă de şah, dar CU IMAG-

INAŢIA NU TE POŢI PUNE: ea este o forţă nebună, o regină în călduri ereditare, un turn somnambulic, cu fruntea incendiată de soare, un rechin cu burta plină de feţe bisericeşti, şi e bine ca nimeni să nu îndrăznească să schimbe ceva în uterul de iasomie al acestei vaste regiuni. Palev şi Somnul continuă să mute piesele acelea inexistente cu o lentoare uimitor de firească. După două zile, 17 ore şi 34 de minute, Somnul îşi ridică privirea şi îi spune lui Palev:

– Dacă încă sînt în viaţă, este pentru că sînt foarte curios ce a mai visat Abisa.

– Bine faci, bine visezi, îi răspunde Palev, în timp ce îşi retrage nebunul de pe alb pe negru.

Un bărbat cu faţa lungă

Dragă Palev,

Cu toată deprimarea mea, te-am visat din nou. Eram într-o plimbare pe o apă, rîdeam, cînd s-a apropiat de noi un bărbat străin, avea o faţă foarte lungă, a început să mă certe pe mine, mi-a spus că, în situaţia în care ne aflăm, nu am avea nici un motiv să rîdem. Mi-a spus că eu pot să te ajut să scapi de un blocaj pe care îl ai tu din cauza unei persoane care te-a făcut să suferi, dar,

PENTRU A TE VINDECA, AI NEVOIE DE MULTĂ DRAGOSTE, şi trebuie să mă rog pentru tine timp de un an. Voi începe din această noapte.

Cu incertitudini certe,

Abisa

Ce cauţi tu în casă, du-te afară şi fă dragoste!

Stimate Somn,

Încă de la început pot să îţi spun că era într-o marţi. Am ajuns acasă mai devreme şi, simţindu-mă obosit, m-am culcat. Am dormit vreo două ore şi am avut un vis (încă unul!). Se făcea că eram în casa părinţilor mei de la Moineşti. Într-una dintre camere se afla Gellu Naum, scria poeme pe nişte bucăţi de sticlă. M-am apropiat cu sfială de

el, s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Ce cauţi tu în casă, du-te afară şi fă dragoste!“. Eu nu m-am dus afară să fac dragoste, m-am apropiat şi mai mult de masa la care scria, i-am atins cu mare grijă mîna dreaptă cu palma mea dreaptă, apoi mîna stîngă cu palma mea stîngă. Gellu mi-a prins mîinile în pumnii lui, mult mai mari şi mai puternici, şi mi le-a strîns foarte tare. Nu mă durea – simţeam din plin strîngerea aceea, dar nici o durere. M-am trezit pe la opt seara şi am sunat-o pe Lygia Naum, care se afla la Comana, dar nu cu intenţia de a-i povesti visul, la care, de altfel, nici nu mă mai gîndeam. După ce mi-a spus ce mai face, cum se mai simte şi aşa mai departe, Lygia mi-a povestit că mă visase cu o noapte în urmă. Se făcea că eram la Comana şi eu o ajutam să coboare cele cîteva scări care despart terasa de intrarea în casă. Brusc, am apucat-o strîns de braţ şi mi-am înfipt unghiile în carne. Sîngele a început să îi curgă din braţ şi Lygia m-a întrebat: „De ce mă strîngi aşa de tare?“, şi eu i-am răspuns ceva de genul: „Vă strîng ca să fiu sigur că n-o să vi se întîmple nimic rău“. Nu simţea nici o durere, asta mi-a spus: simţea din plin strîngerea aceea, dar nici o durere. Mesajul visului meu, pe care îl avusesem în aceeaşi zi, nu era altul.

Îţi aminteşti, poate, stimate Somn, poemul acela din *Sora exactă,* pe care l-am scris în urma acestui vis. Dacă nu, ţi-l transcriu aici:

Rude conştiente noi sîntem
ne recunoaştem abia după ce plecăm
schimbăm cuvinte într-o tăcere indiscutabilă
ne visăm unul pe celălalt ne chemăm
folosim invocaţii şi intonaţii

Eu îi spun tatăl meu obiectiv
fiu subconştient el mă numeşte

Mama mea subiectivă mă strigă în somn
îmi cere să salvez tabloul din faţa casei

Tatăl meu hazardat mă strînge la piept
cînd mă vede îmi strigă ce cauţi tu în casă
du-te afară şi fă dragoste
şi eu mă duc afară şi fac exact atîta dragoste
cît să ne ajungă la toată familia mai multe zile

Mama mea mediumnică mă întîmpină pe scări
şi eu îmi înfig unghiile în braţele ei – e un

gest
mai vechi de-al nostru o moştenire de familie

Apoi intru în casă
tatăl meu obiectiv scrie poeme pe bucăţi de sticlă
îi ating mîna dreaptă cu palma dreaptă
mă întreabă ai făcut ce ţi-am spus
şi eu îi spun că am făcut exact ce mi-a spus

Şi totul se termină aşa cum continuă totul
tatăl meu hazardat îmi strînge pumnii în pumnii lui puternici –
e un gest subconştient de-al nostru o moştenire de familie

Cu pumnii închişi cu lacătul,
Palev Iona

Un Gellu Naum necunoscut

Abisa visează un om cu faţa lungă. Peste cîteva zile, se duce acasă la Palev care, pe unul din pereţi, are un tablou cu Gellu Naum. Abisa priveşte tabloul, îl întreabă pe Palev:

– Cine este bărbatul?

Palev îi spune.

– El e bărbatul cu faţa lungă pe care l-am visat, îi spune Abisa.

Palev îşi aminteşte de acel vis.

Trusa instalatorului de umbre

Stimate Somn,

Mă aflam la o masă de scris împreună cu prietenul meu Dan Stanciu, era o masă de 13 persoane, pe masă zăcea un gigant anemic, mîinile îi tremurau, lui Dan i s-a făcut milă de el şi i-a învelit braţele în nişte utere fantomatice proaspete, pe care ni le adusese, în semn de preţuire, Femeia Care Nu Se Opreşte O Clipă Din Visat. Cu părul ei metalic, încuiat în *Trusa instalatorului de*

umbre, Femeia Care Nu Se Opreşte O Clipă Din Visat ne spunea, pe mai multe voci (toate ale ei), că depărtarea este un viciu şi apropierea o boală incurabilă, însă noi nu eram pregătiţi pentru un asemenea festin. În prezenţa acelui gigant amărît şi a Femeii Care Nu Se Opreşte O Clipă Din Visat, eu şi Dan aduceam nişte cadavre delicioase la viaţă, noi asta făceam.

Cu ochii legaţi la ochi,

Palev Iona

Principiul viselor comunicante

Spui Burcep atunci cînd vrei să intri. Spui Burcep şi celălalt simte. Aşa se întîmplă de fiecare dată, există şi dovezi. Burcep este starea aceea cînd unii îi visează pe ceilalţi şi cei visaţi simt totul, de la un capăt la celălalt. Burcep este legătura dintre cel care visează şi cel care este visat. Se aude? Abisa visează.

Lucrurile importante se scriu cu roşu

Dragă Palev,

Am visat că ne-am întîlnit în oraş, într-o cafenea, părea un loc cunoscut, nu sînt sigură. Eram veseli, rîdeam, povesteam, vorbeam de parcă nu ne mai văzuserăm de multă vreme. La plecare, ne-am îmbrăţişat şi tu mi-ai şoptit la ureche: „Lucrurile importante se scriu cu roşu“. Ne-am despărţit şi, ajunsă acasă, am observat că geanta şi toate buzunarele îmi erau pline

de bileţele albe, pe fiecare era scris cîte un cuvînt, cu roşu, am recunoscut scrisul acela al tău, cu litere mici, habar n-aveam cînd mi-ai pus în geantă şi în buzunare toate acele bucăţi de hîrtie. Le-am împrăştiat pe jos, peste tot, şi am început să le număr şi să le aşez, ca pe un *puzzle,* COMBINAM CUVINTELE ÎNTRE ELE, LE SCHIMBAM ORDINEA, DOAR-DOAR VOI GĂSI O FRAZĂ SAU UN SENS ASCUNS AL LOR. Nu am găsit, însă e posibil ca asta să se întîmple într-un alt vis. Aş vrea să îţi reamintesc că Abiscruda şi Altiulius, aceste două nume venite parcă dintr-o altă lume, le-ai scris cu roşu pe o bucată de hîrtie.

Rouge-à-mot,
Abisa

O plimbare nocturnă pe Calea Respiratorie

Stimate Somn,

Sînt obosit. Mă culc şi dorm trei ani încheiaţi. Mă trezesc, mănînc ceva şi mă urc într-un tren. Ajung acasă la ai mei şi mama îmi arată o verighetă din aur, de dimensiuni neverosimil de mari. Îmi spune că îmi va lăsa moştenire această verighetă. Îmi pun verigheta pe degetul inelar şi mă culc. Visez că mă sufoc, nu pot să respir.

CĂILE RESPIRATORII TREC PRIN DEGETUL INELAR ŞI VERIGHETA ACEEA NU LASĂ AERUL SĂ AJUNGĂ ÎN PLĂMÂNI. Mă trezesc în spasme, îmi dau verigheta jos de pe deget şi mă culc la loc. Eliberat din chingile verighetei, visez şi respir normal.

Cu spaime indescifrabile,

Palev Iona

Cartea lui Iona (I)

Fuga şi pedeapsa

Femeia i-a vorbit astfel lui Iona, fiul lui Ioan: „Porneşte la drum şi du-te în marele oraş New Amorleans şi spune-le celor de-acolo că le cunosc visele desfrînate“. Iona s-a hotărît să fugă din faţa Femeii şi să se ducă la Nudenberg. Astfel că s-a urcat în maşină, s-a dus pînă la Kindheim, unde a găsit un avion care pleca spre Nudenberg.

Şi-a plătit călătoria şi s-a urcat în avion, cu destinaţia Nudenberg, pentru a fi cît mai departe de faţa Femeii. Însă Femeia a dezlănţuit un vînt năprasnic asupra cerului, pe care l-a umplut cu goluri de aer şi turbulenţe dintre cele mai tulburi. Atît de mare era furtuna, încît avionul stătea să se sfarme. Pasagerii şi echipajul au fost cuprinşi de spaimă şi fiecare a început să-l strige pe dumnezeul său. În vremea aceasta, Iona se afla cufundat în fotoliul său şi dormea adînc, poate visa. Comandantul aeronavei l-a găsit acolo şi i-a spus: „De ce stai aici şi dormi? Hai, scoală-te şi roagă-te dumnezeului tău! Poate se va îndura de noi şi nu va îngădui să pierim“. Apoi şi-au zis pasagerii din avion: „Haide să tragem la sorţi, ca să aflăm din cauza cui a venit asupra noastră această nenorocire“. Şi au tras la sorţi şi sorţii au căzut pe Iona. Atunci l-au întrebat: „Cu ce te ocupi? De unde vii, care ţi-e ţara, din ce neam eşti?“. Iar Iona le-a răspuns: „Sînt poet şi necrofilolog, şi mă închin Femeii, cea care a creat cerul şi pămîntul. Ţara mea, după mamă, e Lodhi, iar, după tată, Ţara Intermediară“. Auzind acestea, pasagerii şi echipajul au fost cuprinşi de spaimă şi l-au întrebat: „Dar ce anume ai făcut?“. Şi au aflat de la el că încercase să fugă din faţa Femeii sale.

Şi iarăşi l-au întrebat: „Acuma ce să facem cu tine, ca să se potolească cerul?“. Pentru că cerul era tot mai zbuciumat. Iona le-a zis: „Coborîţi avionul pînă acolo de unde puteţi să mă aruncaţi în gol fără ca avionul să crape, şi cerul se va potoli. Văd bine că eu sînt vinovat de furtună“. Atunci pasagerii şi echipajul au înălţat strigare către Femeie şi i-au spus: „Ascultă-ne, Femeie, şi nu ne lăsa să pierim pentru viaţa omului acestuia. Să nu cadă asupra noastră sînge fără de vină. Căci tu, Femeie, ai făcut aşa cum ai vrut“. Şi l-au luat pe Iona şi l-au aruncat în cerul acela care se apropiase din ce în ce mai mult de pămînt. Şi s-a liniştit atunci nebunia cerului şi avionul s-a înălţat la loc şi şi-a văzut de zbor. Văzînd aceasta, pasagerii şi echipajul s-au temut de Femeia lui Iona şi i-au adus o jertfă şi i-au făcut promisiuni.

Care e tîlcul?

Stimate Somn,

Azi-noapte te-am visat. Se făcea că te-ai întors în România, eu ştiam că ai venit şi, în vis, am văzut interiorul casei unde te aflai. Apoi m-am pomenit pe o stradă, în faţa unei case mari (nu o ştiam), am sunat şi am întrebat de tine, şi tu te aflai acolo (nu m-am mirat) şi, intrînd înăuntru, am recunoscut casa pe care tocmai o visasem. Am ajuns într-o încăpere foarte mare, m-ai

întîmpinat tu, într-un colţ, pe un fotoliu, se afla fiul tău, iar într-o altă parte a încăperii (ştiam doar, însă nu o vedeam) se afla fiica ta. Eu ţi-am zis că aş vrea să mai facem nişte jocuri, stimate Somn, şi tu m-ai întrebat: „Acum?“. „Nu acum, în general“, ţi-am răspuns. Apoi te-am întrebat: „Care e tîlcul?”, şi tu mi-ai răspuns: „La şi pentru“.

Cu jocuri în sînge,

Palev Iona

O întîmplare cu Dement

E dimineaţă, Abiscruda îi povesteşte lui Altiulius despre un cercetător al somnului, pe nume Dement, pe care ea l-a visat. Palev şi Abisa aud întreaga discuţie dintr-o cameră alăturată, şi surîd.

– Acest Dement, în visul meu, cerceta somnul oamenilor şi oamenii aveau somnul tulbure şi cercetătorul Dement le privea somnul în ochi şi zîmbea. Eu eram trează în visul meu şi cercetătorul a venit la mine şi

mi-a zis: „La 70 de ani, oamenii visează de 8 ori mai puţin decît nou-născuţii“.

Altiulius o ascultă pe Abiscruda, şi spune:

– Păi, da, bătrînii nu mai au de ce să viseze, CÎND EŞTI BĂTRÎN ŢI SE TERMINĂ VISELE.

– Nu, Altiulius, BĂTRÎNII VISEAZĂ MAI PUŢIN FIINDCĂ LI SE USUCĂ PLEOAPELE, de aia. NOU-NĂSCUŢII VISEAZĂ MULT PENTRU CĂ PLEOAPELE LOR MIROS A LAPTE.

– Asta ţi-a zis-o cercetătorul?

– Nu. Asta i-am zis-o eu lui.

– Copiii ăştia parcă sînt de pe altă lume, spune Abisa în şoaptă.

– Şi nu sînt de pe altă lume?, întreabă Palev, cu voce scăzută.

De ce visăm?

Stimate Somn,

Simt nevoia să îţi spun cîteva cuvinte despre un tînăr scriitor, care tînăr a şi rămas pînă în ziua de azi, şi vei înţelege îndată de ce. L-am cunoscut în treacăt, nu îmi amintesc să fi schimbat cu el prea multe cuvinte, a apărut într-o zi în birou la mine, voia să colaboreze la revista la care lucram, era un tînăr foarte talentat, scrisese o carte de povestiri, foarte bine

primită de public şi de critici, însă în redacţia mea nu şi-a găsit locul, poate că se aştepta la altceva, habar n-am. Auzisem de el şi, cînd l-am văzut prima oară, l-am privit cu atenţie, arăta ciudat: cu o burtă suspect de mare pentru vîrsta lui, aplecat de spate, avea o faţă nu tocmai reuşită, cu buza de jos uşor căzută, nu puteai spune că este un bărbat frumos, dimpotrivă. Îmi amintesc că i-am spus apoi unui coleg de redacţie, care îl ştia bine pe acel tînăr scriitor, pentru că fuseseră colegi de facultate, un lucru pe care, mai tîrziu, l-am regretat: că astfel de oameni, atît de urîţi, n-ar trebui să procreeze. La cîteva luni de la această întîlnire (care, oricum ar fi fost ea, m-a impresionat), m-am iubit cu o fată care mi-a povestit că acel tînăr scriitor îi făcuse, într-o vreme, o asiduă curte, fără succes. Apoi a venit şi ziua cînd am aflat din ziare că tînărul acesta, care, între timp, mai publicase şi alte cărţi foarte bune, a murit de cancer. Moartea lui, stimate Somn, m-a revoltat şi m-a făcut să regret foarte mult ce spusesem atunci: într-adevăr, omul acela n-a mai apucat să procreeze. Din fericire, a lăsat în urmă cîteva cărţi extraordinare. Într-una dintre ele am găsit, în această dimineaţă, un poem-colaj, intitulat „De ce visăm?“, alcătuit din răspunsurile cîtorva

copii la această întrebare: „Visăm ca să ştim şi noi ce-o să facem mîine / Visăm ca să avem ce povesti celorlalţi / Sau poate ca să nu se întîmple în realitate / Visăm pentru că visul ne face poftă de somn / Şi ca nu cumva să ni se plictisească gîndurile“. E un poem foarte frumos, stimate Somn, pe mine m-a impresionat mai ales acest „şi ca nu cumva să ni se plictisească gîndurile“. Citind asta, mi-am amintit de un rînd de-al meu, scris mai de mult, care suna cam aşa: „POATE CĂ VISELE SÎNT CELE MAI ÎNDRĂZNEŢE GÎNDURI ALE NOASTRE“. E posibil, stimate Somn, să visăm tot ceea ce nu îndrăznim să gîndim.

Cu regrete trans-ascendente, Palev Iona

Somnul se ţine de promisiuni

William C. Dement este unul din primii cercetători ai somnului. În fiecare an, între 1971 şi 2003, Dement a predat, la Stanford University, un curs de mare succes, intitulat „Somn şi vise“. El este cel care, în cartea *Promisiunea somnului,* a spus: „Chiar şi atunci cînd privesc, OAMENII VĂD DE OBICEI DOAR CEEA CE EI SE AŞTEAPTĂ SĂ VADĂ şi nu văd ceea ce, din cine ştie ce motiv, presupun ei că nu ar putea exista“. El este fondatorul primului laborator din lume pentru studierea som-

nului.

Exactitatea spaimei

Stimate Somn,

Am murit, din nou am murit şi, de data aceasta, mă încearcă o senzaţie de spaimă şi regretul de a nu fi ajuns pînă la capătul Ţării Intermediare. O imagine clară din Cimitirul Bellu, unde sînt îngropat, mă ajută să îmi văd mormîntul. Pe cruce scrie „Sora exactă". Cineva dă la o parte pînza cu care sînt acoperit şi mă văd pe mine în sicriu, gîtul şi pieptul îmi sînt putrezite.

Spaimă, senzaţie a sfîrşitului definitiv.

Cu cimitire în carne şi oase,

Palev Iona

Trebuie să visezi mult pentru a-ţi aminti cine eşti

Într-o zi, dintr-un prezent îndepărtat, Abiscruda şi Altiulius, moştenitorii de drept ai valizelor încărcate de cuvinte roşii, vor avea o vîrstă care nu exclude o anumită candoare a înţelegerii. Ei vor auzi pe cineva vorbind despre oneironauţi şi despre ultimele cuceriri ale oneironauticii şi, atunci, bîjbîind cu mîinile pînă la cot în vastele valize ereditare, Abiscruda şi Altiulius vor

spune:

– Tot ce am învăţat noi de la Abisa şi Palev este că, DUPĂ CE MURIM, ÎN URMA NOASTRĂ RĂMÎNE UN VIS ÎN PERFECTĂ STARE DE FUNCŢIONARE.

Moştenitorii valizelor

Dragă Palev,

Plecăm împreună într-o călătorie, ne aflăm într-o maşină, tu la volan, nu ştiu încotro mergem. Se aude o muzică foarte frumoasă, o voce de femeie ne intră în urechi, ne luminează auzul, ne induce stări, ochii ni se deschid pe dinăuntru. Tu mă întrebi: „Unde ai pus valizele? Le-ai pus bine? Sînt foarte importante!“. Eu îţi zic: „Sînt cu noi, nu-ţi face griji“. Oprim pe un

deal, de un verde indiscutabil, o masă ne aşteaptă în picioare, alături de două bănci vechi din lemn. Coborîm, ne aşezăm la masă, scoatem din maşină două valize vechi, foarte frumoase, împletite din nuiele, ceva de genul ăsta. Tu mă întrebi: „Ai avut grijă să fie aici toate biletele pe care ţi le-am dat?“. Deschizi valizele, sînt pline cu bilete. Pe fiecare bilet este scris cîte un cuvînt. Nu ştiu cînd mi-ai dat biletele, erau identice cu cele scrise cu roşu, dintr-un alt vis. Şi astea sînt scrise tot cu roşu, dar sînt mult mai multe. De nu ştiu unde, apar lîngă noi Abiscruda şi Altiulius, sînt foarte frumoşi. Abiscruda seamănă mult cu tine, bine, ea e frumoasă, nu ca tine. Şi sînt foarte veseli. Şi ne iubesc mult. Se lipesc de noi. Tu eşti foarte serios, ne comunici, pe un ton grav, că e un moment foarte important pentru toţi şi TREBUIE SĂ FIM FOARTE ATENŢI DACĂ VREM SĂ ÎNŢELEGEM. Copiii sînt destul de mici, nu îmi dau seama cîţi ani ar putea avea, dar oricum vorbesc foarte clar, înţeleg tot şi, mă repet, sînt foarte frumoşi. LE ARĂŢI VALIZELE DESCHISE ŞI LE SPUI CĂ ASTEA SÎNT CUVINTELE PE CARE NU LE-AI FOLOSIT NICIODATĂ. Sînt cuvinte care nu au apucat să fie scrise de tine, de asta va trebui să se ocupe ei. Sînt cuvinte impor-

tante, scrise cu roşu, şi în acele valize e tot ce nu ai scris şi tot ce nu ai apucat tu să spui. Sînt toate replicile care ţi-au venit prea tîrziu şi toate cărţile pe care nu mai ai timp să le scrii şi toate cuvintele pe care nu le-ai putut descifra şi nu le-ai putut înţelege. Mă iei de mînă şi le spui copiilor că noi mergem să murim. Nu acum, nu, dar nici mult nu mai e. Şi, ca să nu dăm greş, e mai bine ca valizele să rămînă la Abiscruda, şi să scrie ei – ea şi Altiulius – tot ce mai e de scris. Abiscruda îţi spune că sînt cam puţine cuvinte, şi Altiulius spune că, ce-i drept, AI FOLOSIT DESTUL DE MULTE CUVINTE LA VIAŢA TA, CÎTE SĂ MAI RĂMÎNĂ? Le spunem că, nu-i nimic, pot inventa ei cuvinte, că şi tu ai mai inventat cuvinte, şi limbi necunoscute, şi personaje aparent cunoscute. Copiii ne privesc şi încep să rîdă: „NOI AVEM DEJA CUVINTELE NOASTRE. ŞI POVEŞTILE NOASTRE. DAR VOM FOLOSI ŞI CE V-A MAI RĂMAS VOUĂ, ca să scriem ce nu a scris Palev“.

Cam aşa s-a terminat visul. Nu îmi mai amintesc nimic altceva, deşi ceva a mai fost, căci nu m-am trezit imediat. Îmi dădeam seama că visez, că sînt aceleaşi cuvinte roşii şi că trebuie să reţin visul, dar ÎMI ERA TEAMĂ CĂ, DACĂ MĂ TREZESC, MOR,

aşa cum ai zis tu, odată.

Cu valize invizibile sub pernă,

Abisa

Gellu Naum are un AUM foarte dezvoltat

Stimate Somn,

Te rog mai întîi să reţii că era într-o noapte de vineri cînd am avut acest vis cu Gellu Naum. Ne aflam într-o casă mare, cam ca aceea de la Comana, şi Gellu se pregătea să plece undeva, departe, avea şi bagaje, tot felul de cufere şi valize, se vedea că era vorba despre o călătorie foarte lungă. Eu îl însoţeam, stimate Somn, asta făceam. Împreună, am ajuns într-o piaţă publică

dintr-un oraş necunoscut, de unde urma să luăm trenul. La un moment dat, a apărut şi trenul, noi ne uitam la tren şi ne-am tot uitat pînă cînd trenul a pornit încet din loc. L-am întrebat atunci: noi ce facem, domnule Naum, nu ne urcăm, şi el mi-a spus: ba da, ne urcăm. Am alergat după tren şi am strigat să oprească. Şi trenul a oprit. Visul s-a încheiat cu mine şi Gellu urcîndu-ne într-un vagon foarte aglomerat, plin de oameni, mai ales femei şi copii, cu multe bagaje – în fine, era un vagon rudimentar şi foarte aglomerat. Te rog să reţii, stimate Somn, că ăsta a fost visul. Ceea ce urmează s-a petrecut în realitate. A doua zi, sîmbătă, m-am întîlnit cu o prietenă care tocmai se întorsese din India şi pe care o rugasem să îmi aducă nişte bluze hippie. Pe lîngă bluzele astea şi alte cîteva fleacuri, mi-am mai cumpărat şi un rucsac foarte frumos, inscripţionat cu nişte semne şi desene colorate. Ajuns acasă, am aruncat (vorba vine) rucsacul într-un colţ de cameră şi m-am aşezat la masa de lucru, pentru a mai face nişte corecturi la cartea *Pentru Gellu Naum / For Gellu Naum.* În timp ce lucram la carte, mai aruncam cîte un ochi la acel rucsac. Deodată, mi-am dat seama că unul dintre semnele de pe rucsac îmi este foarte cunoscut şi imediat am înţeles de unde îl

ştiu. Am deschis manuscrisul cărţii la pagina 128 unde se afla polilogograma prietenului Sasha Vlad, un joc vizual, dedesubtul căruia se afla semnul AUM, transcrierea grafică a silabei mistice hinduiste, identic cu semnul de pe rucsac. Mă uit mai bine la rucsac şi văd că semnul AUM apare de două ori, exact ca în carte. Mi-am zis că astfel de lucruri se „întîmplă“, stimate Somn, că nu trebuie să o iau prea în tragic. În ziua următoare, duminică, mă mai gîndeam la coincidenţele din ziua precedentă şi am vrut să aflu mai multe despre semnul AUM. M-am dus la bibliotecă şi am scos de pe un raft *India* lui Mircea Eliade. Am deschis cartea la întîmplare şi primele cuvinte pe care le-am citit au fost: „Luni, 29 septembrie, ajung în (...)“. M-am cam speriat, stimate somn, căci pe 29 septembrie (2001) a murit Gellu Naum! Tulburat, am continuat să citesc acel reportaj, în a cărui ultimă frază era descris un vagon de tren foarte aglomerat înţesat cu multe „bagaje complicate şi minuscule“, cu oameni care se urcau pe bănci, cu „copii care dorm în vîrful bagajelor“. Trenul ăsta, stimate Somn, semăna teribil de bine cu trenul pe care îl visasem eu cu două zile în urmă.

Cu silabe aluzive,

Palev Iona

Cartea lui Iona (II)

Scăparea

Femeia a trimis o pasăre mare să se afle acolo şi să-l înghită pe Iona. Şi Palev a rămas în pîntecele păsării timp de trei zile şi trei nopţi. De acolo i-a înălţat o rugă Femeii sale:

Strigat-am fără speranţă către Femeia mea

Şi ea m-a ascultat;

Din adîncul cerului am strigat

Şi tu mi-ai auzit glasul şi mi-ai recunoscut vocea.

M-ai aruncat în adîncul cerului

Şi m-am aflat împrejmuit de întuneric

Golurile de aer m-au împresurat

Norii s-au împletit în jurul capului meu

Dar tu mi-ai încetinit căderea şi m-ai salvat

Femeie, Femeie a mea.

Şi poruncă i-a venit păsării de la Femeie, iar pasărea l-a depus pe Iona în faţa aeroportului internaţional „Abisa“ din Bodyssey.

Nu visa tot dintr-odată

Noaptea trecută am visat, dragă Palev, un fel de continuare şi, ca să înţeleg continuarea, am visat din nou şi povestea de mai sus (nu ştiu cui să-i mulţumesc pentru asta), nu în întregime, doar cîteva fragmente. Adică, se făcea că acel copil (nu ştiu dacă era fetiţă sau băiat, nu avea nume), cu care ai venit la mine într-un alt vis şi pe care îl iubeam enorm, a crescut, a început să vorbească şi ne spunea cît de mult se

bucura că tu ai ales ca noi să îi fim părinţi. La un moment dat, tu ai început să scrii o carte de poveşti doar pentru el, poveşti pe care nu le mai înţelegea nici un alt copil dintre prietenii lui. Eram atît de bucuroşi de tot ce ni se întîmplă, nu am trăit niciodată aşa o stare, nici nu ştiu dacă aşa ceva se poate cu adevărat. Ultima parte a visului, cînd m-am şi trezit, era cu noi doi într-un pat, tu încercai să mă trezeşti, spunîndu-mi să mă opresc mai repede din visat (tu ştiai perfect ce visam eu), pentru că toate astea trebuie să se întîmple cîndva şi, dacă visez tot acum, nu mai e timp să se şi întîmple. Cînd ai reuşit să mă trezeşti, m-am trezit de tot şi te-am simţit, într-un fel, foarte, foarte aproape.

Cu un pas de treflă şi un pas de caro,
Abisa

Jocul Peştelui Memorabil

Abiscruda şi Altiulius s-au ascuns într-una din vastele valize ereditare.

– Hai să jucăm Jocul Peştelui Memorabil, zice Abisa.

– Hai să jucăm. Cine începe?

– Eu.

– Bine, începe tu.

– Memoria lumii e un peşte.

– Şarpele e un peşte.

– Fericirea e un peşte.

– Pasărea e un peşte.

– Somnul e un peşte.

– Pisica e un peşte.

– Dumnezeu e un peşte.

– Peştele e un… Ezitînd, Altiulius o întreabă pe Abiscruda:

– Dar peştele, peştele ce este, Abiscruda?

– Peştele e tot un peşte, Altiulius, ai uitat?!

Facerea lumii (VII)

Pentru ce visează Femeia

Femeia visează, ea ştie să viseze, ea încă visează. FEMEIA VISEAZĂ PENTRU A ŢINE LUMEA ÎN ECHILIBRU.

O operaţie extatică

În aceste momente, o femeie tînără, al cărei nume de împrumut înseamnă multe lucruri, îl visează pe Palev. Lui Palev tocmai i s-a amputat aripa dreaptă. Pe antebraţ şi pe umăr se văd două cioturi de oase.

– De ce ţi-au amputat aripa?, întreabă femeia cu nume de împrumut.

– Din cauza orgiilor de cretă.

– Doar pentru atît?

– Ar mai fi ceva…

– Ce?

– Faptul că l-am tradus pe Himenides din Leuterum. În timpul operaţiei, bisturiul mi-a spus că n-ar fi trebuit să fac asta. Asta mi-a spus el, peste umăr. Eu eram adormit, l-am auzit perfect.

Operaţia de amputare a aripii a fost plătită de tatăl lui Palev, care în mai multe rînduri îşi rugase fiul să renunţe la acea excrescenţă extravagantă.

Magnetul de lapte e un criminal de onoare

Stimate Somn,

Aş dori să îţi relatez că, înainte de a ajunge în casa unde se citea romanul *Homfizone* al scriitorului lodhian Eht Tigur Crini, am jucat şah, într-un loc necunoscut, cu un criminal în serie. Trebuia să mut cu mare grijă pentru a rămîne în viaţă. Partenerul meu de joc, altfel un individ înspăimîntător, părea să fie un criminal de

onoare, mutam de parcă de aceste mutări ar fi atîrnat însăşi viaţa mea, jucam impecabil, stimate Somn, nu pierdusem nici o piesă şi, cu toate astea, simţeam că sînt în mare pericol, nu aveam de unde şti dacă acel criminal în serie ştie sau nu să piardă, el părea calm, la fel şi pericolul care îmi curgea prin vene. Cîteva mutări mă mai despărţeau de o victorie, în care, de altfel, nu aveam pic de încredere, cînd, brusc, m-am ridicat de la masă şi am fugit. Am alergat mult pînă să îl întîlnesc pe Vînător, mă aştepta, m-a întrebat: „Eşti pregătit?“. Am pornit împreună la drum, totul era de un verde inimaginabil, prin faţa noastră a trecut ceva ce părea o pisică imensă, portocalie, plutea deasupra noastră ca o pasăre carnivoră, în călduri. Vînătorul mi-a spus că, dacă apropii un magnet de laptele acestui animal, magnetul devine magnet de lapte, fiindcă laptele acestui animal conţine foarte mult fier şi ATRACŢIA DINTRE MAGNET ŞI LAPTELE IMENSEI PISICI PORTOCALII ESTE FABULOASĂ. I-am mulţumit frumos Vînătorului, el m-a privit cu o complicitate îndepărtată, mi-a spus: „Să nu ne oprim aici!“. Am plecat mai departe, am ajuns pe un deal verde şi abrupt, era multă linişte, deasupra noastră păştea o oaie, îşi lăsase blana acasă, era o

oaie vie şi avea carnea roşie, la vedere. Vînătorul mi-a făcut semn să tac, eu tăceam oricum, şi atunci l-am văzut cum se întinde după oaie, cu gesturi împrumutate de la tigri. Cînd era foarte aproape să apuce picioarele din spate ale oii, animalul s-a trezit din păscutul acela somnambulic, s-a speriat şi a fugit. I-am spus Vînătorului: „Lasă-mă pe mine acum!“. Am pornit în căutarea acelei cărni vii, cu aspect de oaie, am ajuns pe un platou înalt, populat cu tot felul de fiinţe, unele păreau a fi oameni, oaia era acolo, se ridicase în două picioare, se purta ca un om lipsit de învelişuri, m-am apropiat de ea, i-am trecut un braţ pe după gît, ca şi cum braţul meu ar fi fost un colier în carne şi oase, aflat la începuturi. În acele momente, peste lumea care mişuna pe platou s-a lăsat o linişte vîscoasă, sunetele păreau surde, înotau într-o tăcere de ceaţă, oamenii – sau ce-or fi fost acei oameni – se mişcau cu încetinitorul, ne auzeam de parcă am fi fost la mare depărtare de noi. Atunci am înţeles, stimate Somn, că OAIA ACEEA NENOROCITĂ, LIPSITĂ DE BLANĂ, CU CARNEA LA VEDERE, ASCUNDEA ÎN GRUMAZUL EI ÎNSÎNGERAT RITMURILE LUMII. Apoi, am ajuns în casa unde se citea romanul *Homfizone.*

Cu vocea desperecheată,

Palev Iona

Sexul din vis

(extrase din scrierile apocrife ale lui Himenides din Leuterum, filozof sexualist şi inexistenţialist, poet superrealist, considerat inventatorul Revelaţiilor Publice)

I.

Pe vremea aceea, îndrăgostit fiind de conturul întunecat a ceea ce părea a fi

umbra predestinată – o umbră carnală în care sîngele sălta precum un călăreţ nebun în şaua unui tigru –, uitam cu totul de vînătoare şi îmi acordam strigătul la orizontul ei. Simţindu-i mirosul ereditar ca pe o înţepătură de pumnal în inima mea cu imense disponibilităţi olfactive, mă apucam cu fervoare să sap pămîntul ostil care mă despărţea de ea. Femeia, ca orice umbră feroce, ştia să lupte. FUGA EI ERA O LAMĂ STRĂLUCITOARE CARE O DUCEA DEPARTE. Instinctele ei ireproşabile o făceau să tremure în faţa uneltei care urma să îi deschidă definitiv pîntecele, înjumătăţind-o şi împlinind-o.

Priviţi-o cum fuge, priviţi-o cum sapă tunele întortocheate, încercînd să scape de dragostea convulsivă, de violenţa iubirii, de sfîşierea primei pătrunderi.

Îndrăgostit fiind, ascultam cu tot corpul de vocea însîngerată a eredităţii şi ÎMI URMĂREAM DE LA DISTANŢĂ AMANTA ÎNCĂ VIRGINĂ, DE DEPARTE ÎI VEDEAM EMBLEMA PUDORII STRĂLUCIND ÎN ADÎNCURI. Cînd am ajuns-o, cînd am pătruns-o, ea încerca să ajungă spre centrul Pămîntului.

.....

.....

.....

.....

Ce altă iubită, singură, noaptea, într-un palat subteran, îşi va mai folosi toată forţa ca să scape de dragostea amantului? CE ALTĂ IUBITĂ ÎŞI VA MAI FOLOSI VREODATĂ MÎINILE CA SĂ DESCHIDĂ PEREŢII PĂMÎNTULUI?

.....

.....

.....

.....

XI.

Cînd vei geme, eu voi fi aproape şi te voi auzi. Captivă vei fi în carcasa încă aburindă a unui cal asasinat de trei mîini criminale, te vei hrăni cu carnea lui proaspătă, îţi vei stinge setea cu sîngele lui fierbinte, apoi vei da din braţe şi vei geme, şi eu te voi auzi. Vei arunca priviri înfometate printre coastele acelui cal nefericit, şi mă vei vedea cum mă îndrept spre tine, flămînd de dragoste. TE VOI POSEDA CHIAR ACOLO, ÎN INTERIORUL ACELUI CADAVRU MĂREŢ, printre oasele acelui corp încăpător, şi oasele (care au cunoscut îndeaproape galopul) vor scoate cele mai stranii sunete atunci cînd, în tangajul

neruşinat al iubirii, ne vom atinge corpurile noastre vii de pereţii aceia plini de sînge.

.....
.....

.....
.....

XIX.

În această noapte îţi voi dărui 20 de milioane de moştenitori imaculaţi.

.....
.....

.....
.....

XXII.

Sexul somnambulic este o dovadă de castitate. Sadismul oniric e o desfrînată virtute. Ingeniozitatea universală a amanţilor e nesfîrşită şi, într-o bună zi, regnul animal îşi va înfrupta exactitatea haotică din imaginaţia noastră monstruoasă. Însă şi noi, Marii Obsedaţi Sexual ai Planetei, ne vom iubi precum libelulele şi păianjenii, precum vulturii şi cîrtiţele, cu o patimă care va transcende regnurile. GLACIAŢIUNEA URMĂTOARE VA FI INCANDESCENTĂ ŞI VA FI EROTICĂ. Biserica să nu ne deranjeze: altarele sînt făcute pentru dragoste,

nu pentru umilinţă!

.....
.....
.....
.....

XXV.
ÎN VIS, OAMENII FAC MAI MULTĂ DRAGOSTE.

.....
.....

XXX.

Mă aflu într-o cameră cu patru uşi. Le numesc „uşi cardinale“. Uşa-Sud se deschide şi în încăpere îşi face apariţia Femeia cu păr de ceaţă, are două felinare aprinse, cîte unul pe fiecare umăr. Îmi spune: „Bine te-am găsit, Himenidorule!“, îi spun: „BUNĂ SĂ-ŢI FIE ANIMA, SERPENTA!“. Femeia cu păr de ceaţă, căreia nu înţeleg de ce tocmai i-am spus Serpenta, cînd, de fapt, numele ei adevărat este Dora Blitz, mă roagă să mă dezbrac de tot şi să mă aşez pe un scaun cu un singur picior. „Ceea ce o să vezi acum este doar unul din adevărurile amînate“, îmi spune Dora Blitz care, cu un gest cochet, se decapitează şi îşi aşază capul cu păr de ceaţă la picioarele

mele. „Aşa voi vedea mai bine ceea ce urmează!“, îmi spune. Uşa-Est se deschide şi camera este tăiată în două de un perete de sticlă. În jumătatea sudică a încăperii, eu şi Dora Blitz privim, prin transparenţa acelui perete lipsit de uşi, spectacolul din jumătatea nordică a încăperii. Prin Uşa-Nord intră Amanta Inflexibilă şi Soţia Palpabilă. Spectacolul începe.

Amanta Inflexibilă poartă singură spada. Din abdomenul ei auriu iese un ac lung, carnivor. Soţia Palpabilă are pubisul şi sînii acoperiţi de polen, ochii îi sînt acoperiţi cu totul de iarbă. Fără a-i dispreţui vegetaţia luxuriantă a privirii, Amanta Inflexibilă îşi îndreaptă acul carnivor către vaginul polenizat al Soţiei Palpabile, o înţeapă adînc şi îi pompează în pîntece veninul devastator. Eu şi Dora Blitz vedem cum Soţia Palpabilă împietreşte şi cum, după cîteva secunde, cade moartă, stoarsă, mai ceva ca o lămîie. După alte cîteva secunde, din vaginul Soţiei Palpabile iese un roi de albine care se aruncă asupra Amantei Inflexibile, ucigînd-o cu înţepături precise.

În tot acest timp, Dora Blitz mă masturbează cu delicateţe şi, în momentul cînd

Amantei Inflexibile îi scapă spada din mînă, capul de ceaţă al femeii le şopteşte tălpilor mele: „SĂ NU VĂ TREZIŢI, CĂCI MÎINE VEŢI ÎMPLINI VÎRSTA LA CARE EU AM MURIT!“. Apoi Dora Serpenta îşi scufundă mîinile în ceaţa părului ei decapitat şi îşi aruncă propriul cap, cu o feroce forţă, în peretele de sticlă, care se sparge în linişte.

(traducere din limba bine de Palev Iona)

Trenul prenupţial

Stimate Somn,

Mă aflu într-un loc aglomerat, oamenii sînt îmbrăcaţi foarte colorat, unii au măşti pe faţă. Sînt singur, mă plimb de colo-colo. La un colţ de stradă mă întîlnesc cu o fată pe care o ştiam din vedere, de mai multă vreme. O iau de mînă, ne aşezăm la o masă. Îi spun Amar. Comandăm ceva de băut. Ne îndrăgostim repede unul de celălalt şi începem să bem. Ea se îmbată foarte tare. După un timp, ne ridicăm de la masă şi ne îndreptăm spre un hotel. Ajunşi în cameră, ne culcăm împreună într-un pat foarte mic. Nu facem dragoste. Ne iubim atît de mult, încît hotărîm să nu facem dragoste. Dimineaţa ne trezim şi ne urcăm într-un tren. ÎN VAGONUL RESTAURANT O ÎNTREB DACĂ VREA SĂ FIE SOŢIA MEA. Ea acceptă. Ajungem în Bucureşti. O sun pe mama şi îi spun că mă însor. Mama rîde. Noaptea, am un coşmar. În ziua următoare începem pregătirile de nuntă. În noaptea următoare am din nou un coşmar. Coşmarele se repetă în fiecare noapte, timp de două săptămîni. Sînt descumpănit. O sun pe Amar, ne întîlnim şi îi spun că, din cauza coşmarelor, nu ne mai putem căsători. Ea începe să plîngă. A doua zi,

Amar se mărită cu altcineva. Peste încă o zi, naşte un copil.

Cu tensiune dantelată,

Palev Iona

Dialectele tăcerii

Într-o zi, dintr-un prezent îndepărtat, Abiscruda şi Altiulius, moştenitorii de drept ai valizelor încărcate de cuvinte roşii, vor avea o vîrstă care nu exclude o anumită candoare a înţelegerii. Ei vor auzi pe cineva vorbind despre orgiile de cretă şi traducerile licenţioase ale lui Palev şi, atunci, bîjbîind cu mîinile pînă la cot în valizele acelea mai adînci decît cele mai adînci valize inconştiente, Abiscruda şi Altiulius vor

spune:

– Poate că totul şi dintotdeauna i s-a tras de la privire, de la privirea lui de posedat, de la magneţii ăia doi, cînd verzi, cînd albaştri, care atrăgeau priviri. Ele, iubitele latente, se apropiau de el, de magneţii aceia care ardeau în orbite, şi atunci începea să le vorbească într-o limbă nemaiîntîlnită de ele pînă atunci. Le spunea lucruri pe care, probabil, nu le mai auziseră niciodată, fiindcă, în el, limbile moarte şi necunoscute se simţeau foarte vii şi mai aveau multe de spus. Şi apoi mai era şi disponibilitatea lui pentru tăcere, tăcea în cele mai stranii limbi de pe glob, tăcea fluent în limba duala, în limba zhu-oase, în limba mataco, în massachusett, în limba bine, îşi asculta victimele, care nici măcar nu erau victime, în diverse dialecte, şi ele, încurajate de magneţii ocluzivi ai tăcerii lui, începeau să vorbească. PROBABIL CĂ NU DE EL SE ÎNDRĂGOSTEAU ELE, CI DE ELE ÎNSELE, DE CEEA CE SPUNEAU ŞI ÎNŢELEGEAU ÎN PREAJMA LUI. Desigur că au existat şi eşecuri: privirile se întîlneau, păreau să comunice, tăcerea iniţială se spărgea în mii de cuvinte care, luate separat, păreau de înţeles, dar, puse unul lîngă celălalt, se transformau şi, transformîndu-se, ceea ce spuneau ele

semăna mai degrabă cu o haină ostilă care

nu îţi dă voie să te mişti.

Războinirismul

Palev este prizonierul de război al viselor Abisei. Palev nu ar avea nici un motiv să lupte cu visele ei. E ca şi cum ai lupta cu darurile pe care le primeşti din mîinile invizibile ale vizibilului.

Abiscruda şi Abisa dansează în vocea lui Palev

Dragă Palev,

Tot ce îmi amintesc este că eram pe o scenă de teatru, împreună cu Abiscruda, care, te asigur, este foarte frumoasă. Dansam cu ea total haotic şi HAOSUL GESTURILOR NOASTRE NE PRODUCEA O IMENSĂ BUCURIE. Abiscruda te rugase să îi scrii nişte discuri cu unele poeme de-ale tale, cîntate şi recitate de

tine. Abisa şi Abiscruda dansau pe vocea lui Palev şi vocea lui se izbea cu forţă de pereţii acelui teatru, întorcîndu-se cu repeziciune în preajma Abisei şi Abiscrudei, care nu conteneau să danseze, haotic şi extatic, înfăşurate în vocea lui Palev. Vocea ta se auzea foarte tare, poemele – cînd citite normal, cînd cîntate – umpleau acel spaţiu, în care eu şi Abiscruda ne refugiaserăm. Abiscruda rîdea în hohote atunci cînd te auzea cum cîntai, fiindcă tu nu cîntai normal, ci te prosteai, te maimuţăreai, aşa cum se întîmplă atunci cînd vrei să faci un copil să rîdă. Printre hohote de rîs, Abiscruda îmi spunea că, de fapt, PALEV NU ŞTIE CĂ EU SÎNT DEJA MARE, EL CREDE CĂ EU SÎNT COPIL, cîntă aşa doar ca să mă distreze pe mine, însă eu înţeleg foarte bine ce spune Palev în poemele astea, sînt de acord cu ele şi – îmi spunea Abiscruda – n-ar trebui să o mai tratăm aşa, ca pe un copil. Pe tine nu te-am văzut în acest vis, ţi se auzea doar vocea, atît, asta e tot ce îmi amintesc.

Cu radiaţii adoratoare,
Abisa

Pleoapa torenţială

Te aşteptam, Palev, deschide bine ochii, altfel nu vei putea să mă visezi.

Palev deschide ochii şi Abisa pluteşte deasupra tuturor – ea asta face atunci cînd îşi aminteşte şi visează. Moartea nu există acolo, sus. Cînd visează, mişcările ei sînt altele. Cînd îşi aminteşte, ea ridică piciorul stîng, şi-l aşază pe cap şi închide ochii. Ea face toate acestea fără a se opri o clipă din

dansul acela imponderabil, situat deasupra. Cînd visează că toţi oamenii din lume au cîte un geamăn (şi acesta este adevărul!), ea atîrnă cu capul în jos, spînzurată de glezna stîngă. Şi plînge. Roşul o ajută să înţeleagă. E un roşu dublu. E o furie de două ori roşie această funie de care ea s-a legat pe viaţă. Acolo, sus, moartea nu există. Muzica o ajută să înţeleagă. Dansul o face nemuritoare. Înfăşurată de mijloc cu frînghii groase, de aer, ea visează că este visată. Şi simte. Cînd dansează (ca şi cum ar visa), picioarele ei dispar cu totul în vîscozitatea transparentă a înălţimii. Moartea nu există acolo, sus. Acolo, sus, oamenii au vieţi duble. Pămîntul e foarte departe în acele clipe şi numai privirile (blestematele priviri admirative) sînt acelea care apropie pămîntul de visul ei în care moartea şi înălţimea nu există. (Ea ştie că cerul mai trebuie privit şi de sus!) Cînd cercul se închide în sine şi nu mai scoate un cuvînt, braţele întreite o poartă pe Abisa înspre teritoriul acela unde fiecare îşi este geamăn.

O întîmplare cu Lygia Naum

Stimate Somn,

Aceasta este o întîmplare mediumnică, nu am nici o îndoială în privinţa asta. Era într-o seară de vineri cînd am vorbit cu Lygia Naum la telefon. Nu m-a recunoscut din prima, ceea ce nu se mai întîmplase niciodată pînă atunci. Mai mult, Lygia avea o voce schimbată, mi-a spus că este foarte obosită şi chiar aşa şi suna vocea ei. Vineri spre sîmbătă am visat că mi-am pierdut

memoria. Mă aflam într-o cameră mare, un fel de farmacie, şi i-am cerut unei doamne o substanţă, un medicament, orice, pentru a-mi recăpăta memoria. Doamna aceea mi-a spus că orice substanţă aş lua de acolo, aş rămîne pentru totdeauna fără memorie. A doua zi, sîmbătă, am mers în vizită la Lygia şi mi-a spus că vineri avusese o criză de memorie care a panicat-o foarte tare. Se întîmplase că, în acea zi, pe la prînz, îi lăsase unui prieten un mesaj pe robot, rugîndu-l să o sune, pentru că are să îl întrebe ceva. Seara, prietenul a sunat-o şi Lygia în zadar a încercat să îşi amintească întrebarea. Apoi am sunat-o eu, şi Lygia nu m-a recunoscut decît după ce i-am spus cine sînt. De-ndată ce şi-a încheiat relatarea despre criza de memorie pe care o avusese cu o zi în urmă, i-am povestit Lygiei visul în care eu îmi pierdusem memoria.

Cu amnezii memorabile,
Palev Iona

Războiul unicameral

Războiul se ducea într-o singură cameră, Palev lupta, el asta făcea, arma îi tremura în mîini ca o femeie îndrăgostită, şi gloanţele călătoreau fericite spre inimile nedumerite ale duşmanilor, înfăşuraţi în blănuri de cîini de luptă, aveau gurile pline de oase de peşte, nenorociţii fredonau nişte melodii foarte triste. Cu instincte criminale ireproşabile, Palev îi împuşca fără nici un regret, cine le-a pus pe mamele lor să facă

dragoste tocmai atunci?

Facerea lumii (VIII)

Femeia este scăparea

Moartea e o experienţă utilă. Odată întors din morţi, Bărbatul devine bărbat, căci BĂRBAT NU TE NAŞTI, CI DEVII, ŞI MOARTEA TE AJUTĂ SĂ DEVII BĂRBAT, şi Bărbatul îşi priveşte Femeia cu alţi ochi acum: cu ochii unuia care s-a întors din morţi şi şi-a lăsat copilăria acolo. E timpul ca Bărbatul să recunoască:

Femeia este stînca mea, cetatea mea, izbăvitoarea mea.

Femeia este stînca mea, la care găsesc adăpost, scutul meu, puterea care mă salvează, frumuseţea care mă mîntuieşte.

Femeia este turnul meu cel înalt şi scăparea mea.

Valurile morţii mă înconjuraseră, şuvoaiele nimicirii mă înspăimîntaseră, legăturile fluide ale mormîntului îmi înnodaseră respiraţia. În strîmtoarea mea, am chemat Femeia şi, din visul ei, ea mi-a auzit glasul şi strigătul meu a ajuns la urechile ei.

Pe fundul mării eram şi ea m-a văzut, eu zăceam acolo şi ea şi-a întins mîna, m-a apucat şi m-a scos din apele cele mari şi roşii, unde peştii-farisei îmi cîntau, pe mai multe voci, sfîrşitul.

Femeia este cetatea mea cea tare, ea îmi face picioarele ca ale tigrilor, ea mă aşază pe locurile mele cele înalte, ea îmi deprinde mîinile la luptă şi braţele mele întind arcul de aramă.

Femeia lărgeşte drumul sub paşii mei şi picioarele mele nu se clatină.

FEMEIA ESTE RĂZBUNĂTOAREA MEA, EA MĂ ÎNALŢĂ MAI PRESUS DE MINE.

Trăiască Femeia şi binecuvîntată fie

stînca mea care mă scoate la suprafaţă din

roşul cel mai adînc şi mai întunecat.

Un monstru neajutorat

Stimate Somn,

Mă aflu pe culoarele unei clădiri, cu un mic monstru în braţe, îl caut pe profesorul Richard Tut. Îl întîlnesc pe prietenul meu Sasha Vlad, îmi spune unde pot să îl găsesc pe profesor. Ajung într-un cabinet medical, MONSTRUL DIN BRAŢE ARE NEVOIE DE ÎNGRIJIRI, profesorul îmi recomandă să îl internez. Urmează un film în limba franceză.

Literalmente neîngrijorat,

Palev Iona

Noaptea, oamenii obişnuiesc să mănînce urşi

Pangria e o femeie deosebit de înaltă, ea îl vizitează pe Palev numai noaptea, vocea lui e cea care o atrage. Uşa de fier în spatele căreia locuieşte Palev nu-i poate ţine piept Pangriei. În această noapte, Pangria va trece prin uşa de fier în timp ce Palev, cufundat în Fotoliul Vizitator, va scoate din piept un fum întortocheat care – priviţi-l! – se agaţă de perdeaua albastră din spate, ca

o pisică aflată într-o continuă luptă cu gravitaţia. Pangria scoate din geantă o ciocolată, de dimensiuni rezonabile, cu aspect de urs brun. Ursul, care vorbeşte la perfecţie retoromana, se numeşte Albedo. După o scurtă conversaţie de acomodare cu victima, Pangria şi Palev îl devoră cu sînge rece pe Albedo. Pangria îşi acoperă părul cu blana însîngerată (marca Rubedo) şi se lungeşte în pat. Palev ia unul din multele oase care zac pe jos şi loveşte cu el un pahar de sticlă. Paharul strigă: „OUROBOROS, NENE, CĂ NU SÎNTEM LA CIRC!“. Pangria se ridică din patul unde dormise fix 55 de secunde şi pleacă. Palev – care, în cele 55 de secunde, apucase să traseze cu creta conturul corpului adormit al Pangriei – se aşază peste urma femeii şi visează că se află într-o cameră împreună cu un bărbat şi un urs. Se discută paşnic, dar o tensiune de regn înalt se dă cu capul de toţi pereţii.

– Haideţi să ieşim de-aici, propune Palev.

Cei doi încuviinţează, înclinîndu-şi uşor capetele. Ursul îşi trage pe el o haină viu colorată şi, pe măsură ce haina îi acoperă corpul, devine om. Abia atunci Palev simte că pericolul a trecut. Uitîndu-se mai atent la haina celui care se transformase din urs în om, Palev observă o etichetă pe care

scrie, roşu pe alb, „Abisa“.

Astă-noapte ne căsătorim în familie

Stimate Somn,

Aş vrea să reţii că astăzi mă căsătoresc cu sora mea, Simona. Mergem pe un drum, îmbrăcaţi în mireasă şi mire, ne îndreptăm către o clădire unde ne aşteaptă un alai numeros de nuntaşi. Sînt destul de neliniştit, şi pe bună dreptate, căci MĂ CĂSĂTORESC CHIAR CU SORA MEA ŞI ACEST LUCRU NU ESTE UNUL DINTRE CELE MAI OBIŞNUITE. Mergem braţ la

braţ, nuntaşii ne aşteaptă nerăbdători, înainte de a ajunge la ei îi spun sorei mele că, dacă tot ne căsătorim, poate ar trebui să o anunţăm şi pe mama. Simona o sună pe mama şi o anunţă că ne căsătorim. Mergem în continuare pe acel drum, eu devin din ce în ce mai neliniştit, ÎNŢELEG CĂ ÎMI ESTE IMPOSIBIL SĂ MĂ CĂSĂTORESC CU SORA MEA. MĂ OPRESC ÎN FAŢA UNEI CASE ŞI ÎNCEP SĂ URLU, scot nişte sunete îngrozitoare, dau din mîini, din cap, mă zvîrcolesc ca un animal rănit şi continuu să urlu. Sînt singur, sora mea a dispărut, şi eu urlu mai departe, ca un nebun. În clipele următoare, pămîntul începe să se mişte, este cutremur. Dintr-o curte, o femeie le strigă nuntaşilor: „El a avut dreptate, el e singurul care a presimţit!“.

Cu disperare seismică,
Palev Iona

Încă o dată, Abisa

Abisa e o femeie frumoasă şi puternică, ea locuieşte în Depărtare, feminitatea ei luminoasă e lipsită de echivoc, EA VISEAZĂ MULT, EA CUNOAŞTE PREA BINE LEGĂTURILE şi, nu o dată, a simţit ea întunericul diurn furişîndu-se printre faldurile rapide ale luminii paradoxale, nu o dată oamenii din preajmă s-au folosit de vocile din visele ei pentru a spune cu totul altceva.

Nummatchekodtantamoonganunnonoas

Stimate Somn,

Parcă ţi-am mai pomenit cîte ceva despre limba massachusett, limbă amerindiană dispărută, care făcea parte din familia algonkină. Considerată o limbă minoră, massachusett a ajuns o limbă celebră din cauza Bibliei lui Eliot (1663), prima traducere modernă într-o limbă amerindiană şi prima biblie tradusă în Statele Unite ale Americii.

Îţi mai aminteşti cum se spune, în mass-achusett, la „iubirile noastre“?

NUMMATCHEKODTANTAMOONGAN UNNONOAS.

Dar la „întrebarea noastră“?

KOMMOGKODONATTOOTUMMOOET ITEAONGANUNNONASH.

Nu încerca să pronunţi aşa ceva, stimate Somn, fiindcă nu toate limbile moarte sînt dispuse la resurecţii sonore.

Cu limba moartă de somn,

Palev Iona

O limbă foarte feminină

Dragă Palev,

Aştepţi de mult această veste aparent firească, aparent miraculoasă, aparent aparentă, şi astăzi e ziua cînd o vei afla. Bărbatul care eşti va fi uimit, femeia din tine va fi încîntată citind că, în timp ce tu aşteptai această veste, cercetătorii, de fiecare dată aceiaşi alţii, au descoperit un vechi limbaj chinezesc vorbit numai de femei. ACEASTĂ LIMBĂ, NUMITĂ NU

SHU, NU ERA ÎNŢELEASĂ ABSOLUT DELOC DE BĂRBAŢI, NICI MĂCAR DE SOŢI CARE, ÎN DEFINITIV, TOT BĂRBAŢI ERAU. Inventată într-o perioadă în care femeile erau tratate ca nişte sclave şi le era aproape imposibil să capete o educaţie, limba Nu Shu a fost vorbită îndeosebi de femeile de la ţară. Efortul de a menţine secretul faţă de bărbaţi a fost considerabil, nu o dată femeile suportînd reacţii violente din partea acestora. Odată cu apariţia limbii Nu Shu, femeile şi-au căpătat puterea şi curajul de a vorbi liber între ele, de a-şi împărtăşi visurile şi speranţele. Învăţarea acestui limbaj era destul de dificilă, pentru că se desfăşura într-un secret desăvîrşit, fiecare trebuind să jure discreţie pe viaţă. În comparaţie cu limba chineză, Nu Shu este foarte frumoasă şi feminină. Liniile curbe, minunat arcuite, stau mărturie.

Cu graţioase migraţii verbale,
Abisa

Trofeele Abisei

Abisa îşi poartă părul încărcat de vise ca pe un trofeu cîştigat la concursurile de înot. Abisa îşi poartă palmele de argint ca pe două cupe umplute cu cafea din care beau Palev şi Somnul. Abisa îşi poartă sînii de catifea ca pe nişte decoraţii militare obţinute în războaiele mondiale ale dragostei. Abisa îşi poartă ochii de lumină ca pe două monede din aur, cu faţa şi reversul de aceeaşi parte.

Posibilităţile imposibilului

E o după-amiază indiscutabilă. Palev se plimbă pe străzi, de mînă cu Abiscruda. Intră într-o casă mare, veche, de secol XIX, sînt cărţi peste tot. Pe unul din rafturi, Abiscruda descoperă o carte scrisă de Palev. Surîde. Palev e la doi paşi, răsfoieşte o carte scrisă de un francez aflat în mare vogă, modele îi repugnă lui Palev, însă cartea, al cărei titlu conţine o posibilitate şi o insulă, îl contrariază într-atît, încît se

hotărăşte să o citească.

LA IEŞIREA DIN ACEA CASĂ, ABISCRUDA ÎI DĂRUIEŞTE LUI PALEV O CARTE, CU DUMNEZEU PE COPERTĂ.

Un somn teribil pune stăpînire pe Palev, Abiscruda îl îmbrăţişează şi pleacă undeva, într-un parc, pentru a-şi transmite ultimele ştiri despre ceea ce se petrece cu ea. Palev ajunge acasă, adoarme şi înţelege. POSIBILITATEA UNEI INSULE DE A DEVENI OCEAN ŞI POSIBILITATEA OCEANULUI DE A SE TRANSFORMA ÎNTR-O INSULĂ SÎNT IMENSE.

Insula şi oceanul nu trebuie decît să se supună legăturilor nocturne dintre fragment şi întreg. Ameninţarea vine de la o femeie necunoscută, care are de partea ei Apa Explozivă.

APA EXPLOZIVĂ ARATĂ CA UN CÎINE LICHID, DIFORM.

Palev se caţără pe crengile cele mai de sus ale unui copac. Nivelul Cîinelui Lichid creşte văzînd cu ochii, o bună parte din copacul în care s-a refugiat Palev este înghiţit de ape. Copacul şi Palev sînt insula aceea, a cărei posibilitate de a opri expansiunea cîinelui-Ocean este reală. Acolo, sus, Palev începe să scrie despre posibilităţile insulei de a deveni contrariul ei. Este

oceanul contrariul insulei?

INSULA SE POATE TRANSFORMA ORICÎND ÎN CONTRARIUL EI, CU O SINGURĂ CONDIŢIE: EXPLOZIA ALBĂ. INSULA ESTE BRAŢUL LUNG AL USCATULUI, TRIMIS ÎN LARGUL OCEANULUI PENTRU A-I SUBMINA ACESTUIA AUTORITATEA. Cîinele Lichid îi atacă mortal doar pe cei ce nu înţeleg. Cartea francezului e o porcărie inteligentă, ca multe alte porcării inteligente aflate la modă.

Cartea lui Iona (III)

New Amorleans şi Femeia

Femeia i-a vorbit a doua oară lui Iona: „Porneşte la drum şi du-te în marele oraş New Amorleans şi du-le celor de acolo cuvînt aşa cum ţi-am spus“. Iona, supunîndu-se cuvîntului Femeii, s-a urcat în avion şi s-a dus la New Amorleans. Iar New Amorleans era un oraş nesfîrşit de mare: trei zile se cereau ca să îl străbaţi cu

piciorul. Iona a intrat în oraş şi a mers prin el preţ de o zi şi a rostit astfel cuvîntul Femeii: „Peste patruzeci de milioane de zile, New Amorleans va pieri“. Iar locuitorii din New Amorleans au crezut în cuvîntul Femeii şi au dat veste în oraş să se ţină post şi, de la bătrîni pînă la nou-născuţi, s-au îmbrăcat în saci de dormit. Şi a ajuns veste despre aceasta la primarul oraşului, şi el s-a ridicat din fotoliul său de primar şi, dezbrăcîndu-se de costumul marca Salvador Dalí, s-a îmbrăcat într-un sac de dormit marca Allan Kardec şi, întocmai ca ceilalţi locuitori ai oraşului, s-a pus pe visat. Iar Femeia, văzîndu-le visele pline de păreri de rău, s-a îndurat de cei din New Amorleans şi şi-a schimbat gîndul, şi i-a cruţat de pedeapsa prorocită de Iona care, între timp, deprinsese de la Himenides din Leuterum secretul Revelaţiilor Publice (RP).

Aurul lămurit

Stimate Somn,

Îţi voi spune acum ce înseamnă „aurul lămurit“. Vei afla, în sfîrşit, stimate Somn, ce înseamnă acest „aur“ pe care mulţi dintre noi îl purtăm, fără să ştim, în interiorul exteriorului, în viscerele indicative ale gesturilor, în uterul patern al vocii, în epicentrul incandescent al înţelegerii şi al liniştii, în ochiul exploziv al privirii sensuale. Uite, să zicem că noi doi stăm acum de vorbă – şi

poate chiar stăm acum de vorbă – şi singurul motiv pentru care facem asta este că vrem, şi tu, şi eu, să (ne) lămurim ceva. Uneori reuşim, alteori nu. Atunci cînd, vorbind unul cu celălalt, reuşim să (ne) lămurim şi să înţelegem, se cheamă că am cîştigat ceva. Acest „ceva“ cîştigat poartă numele de „aur lămurit“. Este mai simplu decît te aşteptai, căci SIMPLITATEA ESTE, ÎNTR-ADEVĂR, MULT MAI IMPREVIZIBILĂ DECÎT S-AR AŞTEPTA UNII SAU ALŢII. Despre „aurul potabil“ şi „aurul trezit“ va trebui să afli singur, dacă nu cumva ai aflat deja.

Cu gesturi acustice,
Palev Iona

Fereşte-te de contesele din spital

E aceeaşi noapte. Palev doarme acasă, în patul lui, dar somnul îi este agitat. Într-o altă parte a oraşului, Palev se află într-un salon de spital. Tocmai a avut un accident şi acum zace, lipsit de vlagă, într-un pat ostil. ÎN SALON SE AFLĂ ABISA ŞI CONTESA MONA BISMARCK. CONTESA ÎNCEARCĂ SĂ ÎL RĂPEASCĂ PE PALEV, Abisa se opune din răsputeri. Contesa vrea să îl ia acasă la ea pe Palev şi să îl

otrăvească, dar Abisa ştie acest lucru şi luptă pentru a-l salva din mîinile contesei. Spre dimineaţă, extenuată, Abisa reuşeşte. În patul lui de-acasă, Palev adoarme, în cele din urmă, liniştit.

Visele cu tine mă consumă enorm

Dragă Palev,

Îmi doresc foarte mult ca, măcar o perioadă de timp, nu ştiu ce-ar putea însemna asta, să nu mai visez. Visele cu tine, cu noi, cu Abiscruda şi Altiulius, mă consumă enorm. După cîte un astfel de vis, zile în şir nu mai sînt bună de nimic, umblu prin lume fără să înţeleg de ce, sînt irascibilă şi nu mai suport pe nimeni în preajma mea. Gîndeşte-te, Palev, că au trecut zile

bune, nu mai ştiu cîte, pînă mi-am recăpătat puterile şi am fost în stare să îţi povestesc ultimul vis. ÎN TOT ACEST TIMP, L-AM DERULAT PRIN MINTE, ÎNAINTE ŞI ÎNAPOI, DE MAI MULTE ORI ŞI AM ÎNŢELES CĂ E UN VIS FRUMOS şi nu are de ce să îmi fie teamă. De fapt, îmi este foarte frică de tot ce se întîmplă. E ciudat, dragă Palev, aud replici rostite de oameni, replici pe care eu le-am visat cu mult timp înainte şi de care nu ştie nimeni altcineva, în afară de noi doi. Habar nu am cum să reacţionez, mi-e frică şi-atît.

Cu pleoape adînci,

Abisa

A dormi înseamnă a pleca

Stimate Somn,

Mi-e greu să înţeleg de ce, atunci cînd ţin în mînă un cuţit, din gît încep să îmi curgă cuvinte dintre cele mai puţin uzuale, cum ar fi, de exemplu, „ihi“, care, în lima mataco (limbă amerindiană), înseamnă „a fi“. E drept, înţelegerea nu colaborează întotdeauna, dar, DACĂ TOT AM AJUNS AICI, SIMT NEVOIA, STIMATE SOMN, SĂ LAS LA O PARTE CUŢITELE şi să îţi spun că

limba mataco are, probabil, una dintre cele mai ciudate şi mai spectaculoase semantici. „Lehi“ înseamnă borcan, curte, carte, adică, într-un sens foarte larg, recipient, pe cînd „sakanej“ înseamnă a despuia, a fura, a lega, a reuşi. Însă cel mai mult din limba mataco îmi place cuvîntul „ma“, care înseamnă şi a pleca, şi a dormi.

Privind detaşat enclavele de baclavale literare,

Palev Iona

Vis refuzat

Palev nu a visat-o niciodată pe Abisa. La masa de scris, Palev fumează, bea cafea şi înţelege că nu a visat-o niciodată pe Abisa, tocmai pe ea, care l-a visat pe el de atîtea ori. Palev îşi aminteşte acum că primul poem din prima lui carte de poeme se numeşte *Vis refuzat:*

Mă simţeam vinovat
că nu o visasem niciodată

nu puteam să o visez
îmi era prea dor de ea ca să o visez
dar o căutam cu disperare o căutam
prin ungherele întunecate ale nopţii
şi nu întîlneam decît frînturi de vis
dantelărie dureroasă şi inutilă

Îmi era atît de dor de ea
încît dormeam şi visam încontinuu
ani întregi nesfîrşiţi fără nici o pauză
o veşnicie am dormit
o viaţă întreagă am visat
milioane de vise fără încetare
doar pentru a o zări pe ea
măcar o clipă

E ca şi cum încă unul din cercurile nocturne s-ar închide în el însuşi, refuzînd să mai scoată vreun alt cuvînt.

O vizită a lui Obs

Ca o pasăre uriaşă, cu migraţiile la zi, o noapte albă pluteşte deasupra oraşului, îşi trece palmele întunecate peste pleoapele Abiscrudei (care tresare de parcă o perucă imensă, cu cărare pe mijloc, s-ar fi căţărat pe acoperişul casei), se aşază apoi peste pleoapele Abisei (care sapă sub piramidele din Egipt), pentru ca palmele nopţii să se oprească, în cele din urmă, deasupra pleoapelor lui Palev, în spatele cărora ochii

îşi reîncep dansul convulsiv, aducător de vise. În visul lui Palev din această noapte, Obs, un locuitor din Lodhi, îşi aminteşte tot ce a nu a visat niciodată.

Dumnezeu e o superbă negresă

Palev stă la o masă cu Pisica Halucinogenă. Palev îi vorbeşte despre vise, despre Abisa, despre Allan Kardec şi mormîntul lui din Cimitirul Père-Lachaise, tot timpul plin cu flori, despre „a doua atenţie“ din cărţile lui Carlos Castaneda şi despre „al doilea cuvînt“ de care aminteşte cîte ceva, în *Poetizaţi, poetizaţi…,* Gellu Naum. Marcel Jouvet, un mare poet al somnului, poate oricînd depune mărturie că

pisicile visează, şi Pisica Halucinogenă îi povesteşte acum lui Palev unul din visele ei lucide. Se afla într-un autobuz aglomerat şi, cînd a dat cu ochii de negresa aceea, a ştiut cine este: superba negresă, care, pentru cîteva clipe, a privit-o pe Pisica Halucinogenă, zîmbindu-i, era Dumnezeu. Somnul superficial şi mişcările rapide ale ochilor ei închişi i-au permis Pisicii Halucinogene să reia visul, şi iat-o urcînd din nou în acel autobuz, negresa e tot acolo şi, de data aceasta, Pisica Halucinogenă, care ştie foarte bine cu cine are de-a face, se apropie de ea, adică de El, şi negresa, adică Dumnezeu, îi adresează cîteva cuvinte, intraductibile chiar şi pentru cineva care se află într-o strînsă relaţie cu limbile moarte şi necunoscute.

Isus este bunica mea după mamă

Stimate Somn,

Tocmai m-am trezit şi cerul stă să se întunece. Soarele încă îşi făcea datoria în timp ce eu mă aflam în casa părinţilor mamei, PLÎNGEAM ÎN HOHOTE, PLÎNGEAM PENTRU CĂ ÎNŢELEGEAM. Cineva de lîngă mine, o rudă idioată, rîdea în hohote, rîdea din exact acelaşi motiv pentru care eu plîngeam. Mi-e destul greu să îţi relatez cele întîmplate, fiindcă faptele

opun, uneori, o rezistenţă legitimă şi nu se lasă întotdeauna transcrise. Totuşi, se făcea că bunica din partea mamei murise şi înviase, o priveam, şi pe bună dreptate, ca pe unul întors din morţi, ştiam că, acum, bunica e altcineva, plîngeam mai ales pentru că înţelegeam cine este. BUNICA ERA ISUS, STIMATE SOMN, ERA FOARTE BĂTRÎNĂ ŞI ŞTIAM CĂ NU VA MAI MURI NICIODATĂ. Într-una din camere, prinsă de un perete, în şuruburi, priveam placa de metal pe care erau trecute data naşterii şi data morţii ei. Ne aflam în 2006, stimate Somn, bunica murise pe 8 aprilie 1996 şi înviase cîteva zile mai tîrziu. Trecuseră mai bine de 10 ani şi bunica trăia cu placa aceea prinsă de un perete. Cineva, văzîndu-mă că plîng, mi-a zis: „IA TU PLACA ASTA, PENTRU CĂ SE VEDE CĂ TU ŞTII CEVA“. Eu asta ştiam: bunica este Isus, şi plîngeam în hohote gîndindu-mă că nu va mai muri niciodată.

Cu un ochi dedicat celuilalt ochi,
Palev Iona

6 miliarde de poeme

Într-o noapte, dragă Palev, ai început să scrii cîte un poem pentru fiecare om din lume. Ai plecat în Mexic pentru a organiza acolo un congres al hieroglifelor, însă în scurt timp ai rămas fără cuvinte şi ţi-am trimis eu cîteva cutii pline cu cuvinte în limba maghiară.

Cu cifra 4 tatuată pe braţe,
Abisa

Cartea lui Iona (IV)

Supărarea lui Iona şi răspunsul Femeii

A simţit atunci Iona o mare durere şi o mare mînie. Şi s-a rugat Femeii şi i-a zis: „Femeie a mea, nu tocmai aceasta ţi-am spus că se va întîmpla pe cînd eram încă acasă? De aceea m-am grăbit să fug la Nudenberg, pentru că ştiam că eşti miloasă şi plină de îndurare, îndelung răbdătoare şi atotiertătoare, mereu gata să-ţi îneci mînia

şi să-ţi întorci gîndul de la pedeapsă. Iar acum, Femeie a mea, mă rog ţie să-mi iei viaţa, căci mai bine pentru mine este să fiu mort. La ce să trăiesc de vreme ce REVELAŢIILE MELE PUBLICE, DE PE STRĂZILE DIN NEW AMORLEANS, NU MAI FAC ACUM DOI BANI?“. Femeia, văzîndu-l aşa, l-a întrebat: „Oare mînia ta este îndreptăţită?“. Atunci Iona a părăsit oraşul şi s-a oprit undeva la marginea lui dinspre răsărit. Era o căldură teribilă. Acolo şi-a făcut un umbrar şi s-a aşezat sub el, aşteptînd să vadă ce se petrece cu oraşul. Femeia, văzîndu-l acolo, a făcut să crească lîngă el un mic local, numit „Abisa“, cu aer condiţionat, multă cafea şi locuri pentru fumători. Iar Iona mult s-a bucurat de răcoarea cochetului local. Mînia lui s-a mai domolit după ce a băut cafea din belşug şi a fumat cîteva ţigări. Însă a doua zi, în zori, Femeia a făcut ca localul să ia foc şi să ardă de tot. „TOATĂ CENUŞA ACEASTA ÎNCAPE ÎNTR-UN SAC DE DORMIT“, şi-a spus Iona, care privise focul din umbrarul pe care şi-l făcuse în ajun. Cînd s-a înălţat soarele, Femeia a stîrnit dinspre răsărit un vînt arzător. Iar soarele i-a încins capul lui Iona pînă aproape să îşi piardă cunoştinţa, şi el din nou şi-a dorit moartea: „Mai bine este să fiu mort decît să trăiesc“. Atunci

Femeia l-a întrebat pe Iona: „Eşti necăjit din cauza localului, care îţi dădea aer rece şi cafea fierbinte?“. „Da, sînt necăjit, sînt necăjit de moarte.“ Atunci i-a spus Femeia: „Ţi-a părut rău după un local care nu te-a costat nimic, pe care nu tu l-ai înălţat, un local apărut din senin şi dispărut ca şi cum nici n-ar fi existat. Iar mie, mie să nu-mi pară rău şi să nu cruţ oraşul New Amorleans, unde se află mai bine de o sută treizeci şi trei de mii de suflete de nou-născuţi, care nu ştiu care le este dreapta şi care stînga? Spune-mi, ţie să îţi pară rău şi mie nu?“.

Părăsit de păsări, cerul s-ar sufoca

Stimate Somn,

În vremea aceea, cînd adormeam cu visele Abisei în gînd, tăcerea mea cu braţe incerte îmi spărgea pielea, nisipul ei tăios erau cuvintele născute din carnea peretelui care ne despărţea. ÎN ADÎNCUL SPATELUI MEU ARS DE SOARE PURTAM PUMNALUL CU CINCI CAPETE, durerea creştea atunci cînd li se făcea foame. Amintirea ei cu sînge tînăr mă

urmărea cu dinţii în derivă, TĂCEAM PENTRU A PĂSTRA LEGĂTURILE CU NOAPTEA, RÎDEAM NUMAI CÎND VOIAM SĂ FAC DRAGOSTE, ochii mă trădau ori de cîte ori aveau ocazia, ei spuneau altceva decît reuşea să comunice tăcerea aceea cu braţe incerte, care se prăbuşea în ea însăşi ca şi cum numai acolo, în casa cît un continent ambiguu, aerul ar fi putut lua forma păsărilor care îl ţin în viaţă.

Spectator al algelor-care-scot-din-apă-gemete-geometrice,

Palev Iona

Totul, într-o singură noapte

Într-o noapte, cu mult înainte ca Abisa să viseze cele 6 miliarde de poeme, Palev a visat că vorbeşte, într-o singură zi, cu toţi oamenii din lume.

Totalitarism oniric

În această noapte, Abiscruda vorbeşte în somn, se foloseşte de vocea unei femei mature şi spune lucruri perfect posibile. Pentru cîteva minute, timp în care pleoapele ei capătă un alt contur, Abiscruda locuieşte într-un cerc adormit, a cărui religie este diferită.

A VISA ESTE O INVITAŢIE ŞI O DEZLEGARE.

MORŢI SÎNT CEI CARE NU AU GĂSIT DRUMUL SPRE SINGURĂTATE.
ÎN GOLUL PREA PLIN AL SINGURĂTĂŢII, MORŢI FIIND, VISĂM, NU ÎNAINTE DE A NE DESPRINDE.

Abiscruda asta face acum, visează, să o ascultăm:

– Noaptea, după ce bărbatul de lîngă mine a adormit, numai atunci îmi este îngăduit să visez. Îmi este interzis să visez înainte ca bărbatul de lîngă mine să fi adormit de tot. Abia atunci, după ce el a adormit, încep eu să visez că mă plimb pe străzi, îmbrăcată în rochii ereditare, cu părul despletit, înotînd în ape adînci, făcînd copii cu nume ciudate. În mare grabă îmi închei visul, eu asta trebuie să fac. Înainte ca bărbatul de lîngă mine să se fi trezit, îmi pun un văl pe ochi şi îmi continuu somnul clasic. Bărbaţii nu ştiu să viseze. Abisa, da, ea ştie.

În teritoriile unde se practică totalitarismul oniric, femeii nu îi este permis să viseze decît ceea ce bărbatul de lîngă ea visează. Din fericire, aceşti bărbaţi nu ţin niciodată minte ceea ce visează. Însă femeia nu trebuie să se încreadă în amneziile matinale ale bărbatului.

Şi care e problema că moartea e plină de viaţă?

Stimate Somn,

Sper că ai înţeles din ce ţi-am spus pînă acum că, PENTRU A AJUNGE LA TINE, ÎŢI TREBUIE MULTE CHEI. Şi îţi mai trebuie şi curajul de a înfrunta privirile ostile, îmbrăcate, de obicei, în negru. Este adevărat, moartea este plină de viaţă, însă E MULT MAI BINE SĂ TRĂIEŞTI CU GRIJA ZILEI DE IERI DECÎT CU GRIJA

ZILEI DE MÎINE. Şi apoi, Borges avea mare dreptate cînd spunea că „moartea este lucrul cel mai puţin însemnat care i se poate întîmpla cuiva“. Da, murim – şi?

Cu un naufragiu arhaic în plămînul drept,

Palev Iona

Imposibilii androgini

Cu ochii larg deschişi, Abisa i se adresează Somnului, pentru ultima oară, poate.

Stimate Somn,

Eu sînt un androgin. Şi chiar dacă nu sînt, mă simt ca şi cum aş fi. Mişcările mele sînt rotunde. Gesturile mele sînt androginul născut din braţele fertilizate de privirea mea.

Privirea mea e un androgin. Ochiul meu stîng şi ochiul meu drept sînt Bărbatul şi Femeia care, pe o retină însîngerată, fac dragoste cu lumea.

Umbra mea e un androgin instantaneu. Soarele e Bărbatul. Eu sînt Femeia.

Credinţa e un androgin de neclintit. Frica de moarte, care ia forma unei promisiuni nesfîrşite, este Bărbatul. În schimb, Dumnezeu şi numai Dumnezeu este Femeia.

Fuga e un androgin. Spaţiul este Femeia. Bărbatul este timpul.

Moartea e androginul care uneşte un *aici* şi un *acolo.*

Poezia e un androgin. Bărbatul e cuvîntul. Femeia este ceea ce se ascunde în spatele cuvîntului.

Cu nostalgii fanatice, *via* Aristofan,
Abisa

Facerea lumii (IX)

Piaţa de Vise

Femeia se plimbă pe malul mării. Apa este roşie, Femeia este fericită: DUMNEZEU ŞI BĂRBATUL NU MAI SÎNT COPII, au crescut, s-au făcut mari şi fiecare îşi vede acum de-ale lui. Lumea a fost creată şi Femeia nu trebuie acum decît să viseze şi să menţină echilibrul lumii. Universul are un sex luminos şi cît se poate

de feminin – acolo este centrul. Femeia se plimbă pe malul însîngerat al mării, unde a fost amenajată o piaţă de vise. Pe jos, aşezate pe bucăţi mari de pînză, vînzătorii şi-au întins visele şi îşi strigă marfa în gura mare. În piaţă, soseşte Bărbatul, e foarte trist pentru că de multă vreme nu mai visează şi, CÎND NU MAI VISEZI, ÎNSEAMNĂ CĂ AI PĂCĂTUIT ŞI NU EXISTĂ PEDEAPSĂ MAI MARE DECÎT ABSENŢA VISULUI. Femeia ştie asta, îşi ia Bărbatul de mînă şi îl duce în faţa acelor pînze încărcate de vise, îl ajută să îşi aleagă vise pe măsura lui, căci VISELE OAMENILOR SÎNT PE MĂSURA SUFLETULUI LOR. Cînd întunericul începe să se lase, Femeia şi Bărbatul părăsesc malul mării încărcaţi de vise, încărcaţi de atîtea vise, că nu le vor ajunge nopţile să le viseze pe toate.

Era o femeie
(3 poeme de Palev Iona)

I.
Era o femeie şi avea perfectă dreptate
îmi spunea
ce mult te-am iubit
îmi spunea
FOTOGRAFIILE ŞI PEŞTII ÎMI SÎNT MARTORI INTIMI
îmi spunea
pentru tine aş fi transformat
apa în vin

vinul în struguri
strugurii în peşti
şi peştii în ocean
într-un ocean aproape primordial desigur
îmi spunea
PENTRU TINE MI-AŞ FI LĂSAT PĂRUL SĂ ALBEASCĂ
pentru tine mi-aş fi luat viaţa în celebra secvenţă „2055“

Era o femeie şi îmi spunea
fraze alunecoase cu solzi solizi cu solzi fructiferi
CUVINTELE SE SIMŢEAU ÎN GURA EI CA PEŞTELE ÎN APĂ
Îmi spunea toate acestea şi multe altele
în timp ce făcea dragoste
cu cel mai bun prieten al meu
cel mai prieten al meu care murise de mult
dar ea îl readusese la viaţă
era o femeie care se pricepea bine la asta
era o femeie care îmi spunea „ce mult te-am iubit“
în timp ce făcea dragoste
cu unul care se întorsese din morţi

II.

Era o femeie de onoare
îmi spunea mîine vom face dragoste
şi mîine făceam dragoste
ÎMI SPUNEA MÎINE VA FI SFÎRŞITUL LUMII
şi mîine venea negreşit sfîrşitul lumii
îmi spunea mîine va ploua cu păsări de diferite culori
şi mîine ploua cu păsări de diferite culori
eram foarte fericiţi de toate aceste întîmplări mărunte
eram foarte fericit că dădusem peste o astfel de femeie
era o femeie de onoare şi cînd spunea ceva
se întîmpla întocmai
îmi spunea
mîine va fi marţi
şi
deşi mîine trebuia să fie vineri
se făcea marţi la loc
şi lumea se întorcea cu trei zile în urmă sau poate înainte
nouă ne era totuna
căci ea era o femeie de onoare şi
LUMEA N-AVEA DECÎT SĂ ŢINĂ PASUL CU EA

III.

Abisa era o femeie care
în fiecare zi îmi făcea cîte un copil
FĂCEA NIŞTE COPII FOARTE BUNI ŞI FOARTE FRUMOŞI
copii de culoare copii alb-negru
copii sepia copii fresco copii de un galben exemplar
era o femeie care era
un Mozart al feminităţii
un Rolls-Royce al senzualităţii
un Buddha al fertilităţii
un Hegel al graviditătii
ÎMI FĂCEA COPII CU DUIUMUL
ERAM UN TATĂ FERICIT
eu eram în altă parte
eu eram departe şi ea îmi făcea copii
în fiecare zi cîte unul
băieţi şi fete
îmi semănau perfect
le spuneam
Abiscruda la fete
şi Altiulius la băieţi

Praful de sub tălpile Abisei

Dragă Palev,

Te tot visez de cîteva zile, dar dimineaţa nu rămîn decît cu nişte frînturi de poveşti, care mi se agaţă de pereţii interiori ai pleoapelor, fără să înţeleg mare lucru din ceea ce visez. Noaptea trecută, însă, am visat foarte frumos şi, în această dimineaţă, memoria a colaborat neaşteptat de bine. După lansarea cărţii în care, momentan, ne aflăm, am înfiinţat împreună un club

numit „Abisa“, unde se vindeau nişte prafuri ciudate. Aşadar, era noapte şi noi ne îndreptam spre acest club, era destul de frig afară, Abisa avea pe ea un palton negru, pe care i-l făcusem cadou, era un palton foarte lung, mă tot împiedicam în el, dar nu voiam să te supăr spunîndu-mi că ar vrea să îl taie, eu rîdeam, da, tu rîdeai văzîndu-mă cum mă tot împiedic în el, mă prăpădeam de rîs privind o femeie vie, foarte vie, placată – vorba lui Bergson – cu un palton mai degrabă mecanic. Clubul, dragă Palev, se află în subsolul unei clădiri vechi din Bucureşti, uşa de la intrare este foarte mică, trebuie să dai dovadă de multă supleţe pentru a intra în local. Deasupra uşii se află o firmă, pe care scrie, cu roşu, „Abisa“. Este un scris caligrafic, de copil, sînt exact aceleaşi litere cu care Abisa îşi caligrafia, în primii ani de şcoală, numele. Am coborît scările şi am ajuns în local. Era multă lume în „Abisa“, pereţii erau pictaţi în nuanţe mai degrabă supărătoare: mov, verde, portocaliu. La baza scărilor ne-au întîmpinat două tinere, ţineau în mîini nişte tăvi de argint, pe care erau împrăştiate foarte multe plicuri, pline cu diverse prafuri. Fiecare plic avea identitatea sa: „Visul I“, „Visul II“, „Visul III“ şi aşa mai departe. Existau şi plicuri pe care

erau scrise diverse titluri ale poveştilor incluse în această carte, însă nu am desluşit nimic foarte clar. Prafurile din plicuri se amestecau cu un lichid – nu ştiu exact ce era acel lichid care se colora diferit, de la un praf la altul. Oamenii beau, se ameţeau, intrau în starea aceea de somn superficial şi începeau să viseze. Ne ştiam cu toată lumea de acolo, erau oameni foarte drăguţi, toţi beau din nişte pahare uriaşe, cu picior înalt, pe care e mult mai bine să le ţii cu ambele mîini. Fiecare pahar conţinea un lichid de o altă culoare şi toţi oamenii aceia ameţiţi dansau şi visau cîte un un vis din carte. Desigur, toată lumea de acolo citise cartea şi, la intrarea în local, fiecare îşi alesese plicul cu visul care îi plăcuse cel mai mult. Un bărbat foarte înalt a venit la mine, dragă Palev, şi mi-a spus că îi este foarte greu să aleagă un vis sau altul, pentru că toate au legătură şi, după ce bei un vis, îţi vine să mai cumperi cîteva prafuri, care te vor duce în alte vise, oamenii erau, într-adevăr, foarte curioşi cum curge totul şi cum arată, în imagini, cartea ta. Închipuie-ţi, dragă Palev, o încăpere plină de oameni cu ochii închişi, care umblă ca beţi şi fiecare visează cîte un fragment din carte, unii sînt trişti, alţii sînt veseli, iar ceilalţi plîng sau le este foarte frică.

Priveam împreună cu Abisa acel tablou delirant, culorile se amestecau prin cameră şi în paharele acelea imense ale căror lichide făceau ca oamenii să vadă lucruri dintre cele mai neaşteptate. Abisa a observat, desigur, tu ai observat, dragă Abisa, că acel spectacol îmi producea o imensă fericire, tu, dragă Palev, stăteai într-un fotoliu şi păreai foarte încîntat de ceea ce se întîmpla în „Abisa“, fumai şi îţi studiai cu atenţie cititorii aceia, cărora le spuneai „cititori chimici“. Îmi tot spuneai că am avut o idee foarte bună, da, asta îţi spuneam, ai avut o idee foarte bună, Abisa, să le arătăm oamenilor ceea ce am visat noi, pentru că, din păcate, din ce în ce mai puţini oameni îşi fac timp să îşi povestească, unii altora, visele. Erai, dragă Palev, foarte liniştit şi relaxat, iar eu, eu aveam o stare de bine pe care nu am mai simţit-o în nici un alt vis.

Cu un fluture-profet pe umărul stîng,
Abisa

Va urma

Dumnezeu visează
diavolul nu visează
forţa visează – materia nu ştie să viseze
timpul visează – spaţiul nu ştie că ştie
să viseze
fierbintele nu visează – recele ştie şi
visează
viul visează, dar nu ştie – morţii visează
şi ştiu fără să ştie
plinul ştie să viseze – golul nu visează

dragostea visează şi ştie – ura nu
visează şi nu ştie
Femeia ştie, ştie că ştie şi visează –
Bărbatul visează
sexualitatea femeii visează şi ştie
sexualitatea bărbatului visează, dar nu
ştie
singurătăţile visează în sus – turmele
visează în jos
Pisica Halucinogenă ştie să viseze –
Cîinele Lichid nu visează
Somnul visează – Lumina nu visează
Abiscruda şi Altiulius ştiu că visează
Palev visează
Abisa ştie ce visează

Ondinnonk
Muzica este comestibilă
Un necrofilolog în toată regula
E bine să te naşti la timp
Cum zicea şi Heraclit, visele ne imprimă personalitate
E cumplit să visez că nu te mai pot visa
Atenţie, se visează!
Cu Dumnezeu te joci sau nu te joci
Facerea lumii (I)
Nu noi facem jocurile
Îţi trebuie multe chei pentru a ajunge la tine
Pisica Halucinogenă ştie ce spune
Nu poţi visa dacă nu mori
În cele din umbră
Copilul care locuia într-un clopot
Copilul fără nume
Dezacordurile tacite ale Pisicii Halucinogene
O reîntîlnire tîrzie cu Gellu Naum
Facerea lumii (II)
Păsări subacvatice
Nu se aplaudă cu mîinile uscate
Adînc şi roşu
Două citate pline de sînge
Principiul peştilor comunicanţi

Închis în sine cu cîteva rînduri de chei
Cum se foloseşte telecomanda asta?
Visele comunică mai bine decît noi
Facerea lumii (III)
Nu pot visa decît singură şi neatinsă de nimeni
Cine n-are duşmani să-i viseze
Îmi pare bine de cunoştinţă
O călătorie sub piramide
Ai citit ceva de U. Ubic?
Facerea lumii (IV)
Asemănări convulsive
Ce e lumina?
O femeie de 20 de ani, cu braţe octogenare
Morţii au un auz foarte fin
Şarpele nu se muşcă
Morţii folosesc mult fard
Cadavrele sînt nemuritoare
M-am întors să îmi iau mîinile înapoi
Visele au ochi buni
Facerea lumii (V)
Şi noi ştim să adorăm
Epicentrul atenţiei
Singurătatea apare la sfîrşit
Administratorul se pregăteşte să moară
Şi limbile moarte pot învia
Să ne privim retinele în ochi
Cum se poate muri frumos
Jocuri piramidale

Facerea lumii (VI)
Adevărul este altceva
Cum mai e ceasul?
O partidă de şah
Un bărbat cu faţa lungă
Ce cauţi tu în casă, du-te afară şi fă dragoste!
Un Gellu Naum necunoscut
Trusa instalatorului de umbre
Principiul viselor comunicante
Lucrurile importante se scriu cu roşu
O plimbare nocturnă pe Calea Respiratorie
Cartea lui Iona (I)
Care e tîlcul?
O întîmplare cu Dement
De ce visăm?
Somnul se ţine de promisiuni
Exactitatea spaimei
Trebuie să visezi mult pentru a-ţi aminti cine eşti
Moştenitorii valizelor
Gellu Naum are un AUM foarte dezvoltat
Cartea lui Iona (II)
Nu visa tot dintr-odată
Jocul Peştelui Memorabil
Facerea lumii (VII)
O operaţie extatică
Magnetul de lapte e un criminal de

onoare
Sexul din vis
Trenul prenupţial
Dialectele tăcerii
Războinirismul
Abiscruda şi Abisa dansează în vocea lui Palev
Pleoapa torenţială
O întîmplare cu Lygia Naum
Facerea lumii (VIII)
Războiul unicameral
Un monstru neajutorat
Noaptea, oamenii obişnuiesc să mănînce urşi
Astă-noapte ne căsătorim în familie
Încă o dată, Abisa
Nummatchekodtantamoonganunnonoas
O limbă foarte feminină
Trofeele Abisei
Posibilităţile imposibilului
Cartea lui Iona (III)
Aurul lămurit
Fereşte-te de contesele din spital
Visele cu tine mă consumă enorm
A dormi înseamnă a pleca
Vis refuzat
O vizită a lui Obs
Dumnezeu e o superbă negresă
Isus este bunica mea după mamă
6 miliarde de poeme

Cartea lui Iona (IV)

Părăsit de păsări, cerul s-ar sufoca

Totul, într-o singură noapte

Totalitarism oniric

Şi care e problema că moartea e plină de viaţă?

Imposibilii androgini

Facerea lumii (IX)

Era o femeie

Adevăruri automate

Praful de sub tălpile Abisei

Va urma